

PORT
PAYE
HELLAS

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1991

Τιμὴ Φύλλου 100

ΕΤΟΣ ΜΑ' - Αριθ. Φύλλου 843

Γραφεία Κάνιγγος 32 - Αθήνα 106 82

ΤΗΛ. 36.28.280

ΠΕΡΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΩΝ

Σχετικῶς μέ τίς νέες ταυτότητες γιά τίς ὁποῖες ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας δοκιμάζει κρίσιν καὶ ἀγχος δεδικοιολογημένως, θέλομεν νά τόν πληροφωρήσωμεν ὅτι τό θέμα ἔχει ἀπασχολήσει ζωηρά τήν Ἱεράν Σύνοδόν μας, ἡ ὁποία καί ἐξετάζει τά ὅσα ἀφοροῦν τόν συσχετισμόν τῶν ὑπό ἐκδοσιν ταυτοτήτων μέ τās προφητείας τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως.

Πρός τοῦτο ἀπηύθυνε ἐγγραφον πρὸς τόν Ὑπουργόν τῶν Ἑσωτερικῶν καί ἐκ παραλλήλου ὤρισε ἐπιτροπὴν πενταμελὴ πρὸς συνεργασίαν

μέ ἄλλους ἐκπροσώπους θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν ὁργανώσεων διὰ τήν ἐνεργοποίησιν τοῦ ζητήματος.

Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐνεργειῶν προέκυψαν τά κάτωθι ἐπιτεύγματα τά ὁποῖα καί παραθέτομεν αὐτούσια διὰ τῶν ἐγγράφων ἀποστολῆς, λήψεως καὶ ἐντολῆς τῆς Συνόδου.

Τό θέμα βεβαίως παρακολουθεῖται ἀγρύπνως διὰ κάθε τυχόν παρέκβασιν, ὁπότε θά ἐνημερωθεῖ τό κοινόν διὰ μελλοντικές ἀπό κοινοῦ ἐνεργείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΚΛΗΡΙΓΟΣ 32 ΛΟΙΠΗΛΙ 106 82

ΤΗΛ. 36 28 280

ΛΟΙΠΗΛΙ 5 Σεπτεμβρίου 1991

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ.
ΔΙΕΚ.

303

Πρός τόν

Έξοχότατον Υπουργόν Έσωτερικών

κ.κ. Κλείτον

Αθήνας

Κύριε Υπουργέ.

Προαγόμεθα θεοπειθῶς νά Σᾶς παρακαλέσωμεν διά τῆς παρούσης ὅπως ἀγαθυν-
θῇτε καί μᾶς ἀπαντήσετε κατά τά κατωτέρω σχετικῶς μέ τό θέμα τῶν ὑπό
ἐκδοσιν νέων ταυτοτήτων, τό ὁποῖον ἔχει ἐγείρει μέγαν σάλον εἰς τόν
θρησκευόμενον κόσμον.

Ἀπευθυνόμεθα πρός τήν Ὑμετέραν ἐξοχότητα ὡς ἀρμοδίαν Ἀρχήν ἐκπροσω-
ποῦντες τό ἡμέτερον ποίμνιον ἐκ τριακοσίων χιλιάδων παλαιοημερολογιτῶν
τῆς Ἑλλάδος καί τήν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον ἐκ 16 Μητροπολιτῶν ὡς Πρό-
εδρος αὐτῆς, μέ τήν θερμήν παράκλησιν ὅπως τύχομεν τῆς δεούσης προσο-
χῆς Σας ἐπὶ τοῦ λίαν σοβαροῦ τούτου θέματος, τό ὁποῖον ὡς ἐλέχθη ἔχει
προξενήσει ἀναταραχήν καί ἀναστάτῳσιν ὅλου τοῦ θρησκευομένου χριστια-
νικοῦ κόσμου διά τόν Ε.Κ.Α.Μ. καί τόν ἐν αὐτῷ ὡς ἄδεται ὑποκρυπτόμε-
νον σατανικόν ἀριθμόν 666, ὅστις κατά τά ἐν ἐκτάσει διαδεδομένα θά
ἐμπεριέχεται φανερώς ἢ καί συμβολικῶς εἰς τάς νέας ταυτότητας.

Τούτου ἔνεκεν παρακαλοῦμεν καί αὖθις Ὑμᾶς, ὅπως τύχομεν τῆς Ὑπουργι-
κῆς Σας ἀπαντήσεως διευκρινιστικῶς διά νά πληροφορήσωμεν τό ἀγωνιόυν
χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ὁποίου ὡς γνωστόν ὑπερ-
τάτη Ἀρχή καί κανὼν εἶναι ὁ Χριστός καί αἱ διδασκαλῖαι τῆς ὀρθοδόξου
Ἐκκλησίας, διό καί ἐπιζητεῖ ἐξ ἡμῶν ὑπευθύνους πληροφορίας.

Εὐελπιστοῦντες εἰς σύντομον ἀπάντησίν Σας διατελοῦμεν μετὰ διαπύρων εὐχῶν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Γεώργιος Παπαγιάννης
πρόεδρος

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Αθήνα, 22 Οκτωβρίου 1991

Αριθ.Πρωτ.: Κ925

Πρός

1. Συντονιστική Επιτροπή Αγώνος κατά του ΕΚΑΜ

Ζωοδόχου Πηγής 101, 114 73 ΑΘΗΝΑ

2. Συντονιστική Επιτροπή Ορθοδόξου Ιερού Αγώνος για την κατάργηση Ηλεκτρονικού Φακελλώματος Ε.Κ.Α.Μ. (κ. Σταύρο Καραμήτσο)
Πλατάνων 6 - ΝΕΑ ΚΗΦΗΣΙΑ

Κύριοι,

Σχετικά με τα υπομνήματά σας με ημερομηνία 27.9.1991, 19.10.1991 και 21.10.1991 σας στέλνουμε αντίτυπο του σχεδίου νόμου «Τροποποίηση διατάξεων του Ν. 1599/1986 (Α' 75) «Σχέσεις Κράτους - Πολίτη», καθιέρωση νέου τύπου δελτίου ταυτότητας και άλλες διατάξεις» και πιστεύουμε ότι θα ερμηνεύσετε καλοπροαίρετα τις διατάξεις του και θα διαπιστώσετε, με λύπη του Υπουργείου Εσωτερικών, ότι τα όσα λαμβάνονται στα ανωτέρω υπομνήματά σας είναι αβάσιμα, αφού με τό νομοσχέδιο:

1. Δεν καθιερώνεται κανένας νέος Ε.Κ.Α.Μ. αλλά καταργείται και ο Ε.Κ.Α.Μ. που είχε θεσπισθεί με το Ν. 1599/1986.
2. Δεν προβλέπονται δακτυλικά αποτυπώματα για αναγνώριση.
3. Στις νέες ταυτότητες δεν θα υπάρχει σε καμία μορφή ο αριθμός ένδειξη 666 και
4. Δεν καθιερώνεται επίσης απολύτως κανένα στοιχείο που να έχει σχέση με την Ε.Ο.Κ. και οποιαδήποτε άλλα κέντρα που σημειώνετε στο από 27.9. 1991 ενημερωτικό υπόμνημά σας.

Διευκρινίζεται ότι όλα τα στοιχεία της ταυτότητας θα είναι γραμμένα στην Ελληνική γλώσσα, εκτός από το ονοματεπώνυμο που θα είναι γραμμένο και με λατινικούς χαρακτήρες και αυτό για διευκόλυνση των Ελλήνων πολιτών σε περίπτωση που θα χρησιμοποιούν την ταυτότητα και ως ταξιδιωτικό έγγραφο.

Πλέον των ανωτέρω, επιθυμούμε να διευκρινίσουμε ότι στα στοιχεία της νέας ταυτότητας θα περιληφθεί και το «Θρήσκευμα» που, αν και δεν συνθέτει στοιχείο προσωπικής κατάστασης, θα ικανοποιήσει εν τούτοις το βαθύ θρησκευτικό συναίσθημα των Ελλήνων πολιτών.

Τέλος βεβαιωθείται ότι και εκείνοι που βρίσκονται στις ύψηλές πολιτειακές θέσεις είναι άνθρωποι που πιστεύουν στον Θεό όχι λιγότερο από τους άλλους Έλληνες Χριστιανούς και αγαπούν εξίσου την Ελλάδα, για το καλό της οποίας συνεχώς μοχθούν και πασχίζουν.

Με εκτίμηση

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΛΕΙΤΟΣ

ΚΟΙΝ.:

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32

106 82 ΑΘΗΝΑ

ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ

Τροποποίηση διατάξεων του Ν. 1599 / 1986 (Α' 75)

«Σχέσεις Κράτους - Πολίτη, καθιέρωση νέου τύπου δελτίου ταυτότητας και άλλες διατάξεις».

Άρθρο 1

Έκδοση δελτίου ταυτότητας

Οι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 1 του Ν. 1599/1986 (Α' 75) αντικαθίστανται ως εξής:

1. Οί Έλληνες πολίτες που κατοικούν ή διαμένουν προσωρινά στην Ελλάδα και έχουν συμπληρώσει το δέκατο τέταρτο έτος της ηλικίας τους υποχρεούνται να εφοδιαστούν με δελτίο ταυτότητας, που εκδίδεται σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου αυτού.

2. Τα δελτία ταυτότητας εκδίδονται από τις διευθύνσεις εσωτερικών των νομαρχιών, στην περιφέρεια των οποίων κατοικεί ο υπόχρεος, ύστερα από αίτησή του. Η έκτύπωση των δελτίων ταυτότητας μπορεί να γίνεται και με μέριμνα του Υπουργείου Εσωτερικών ύστερα από σχετική απόφαση του Υπουργού.

Άρθρο 2

Στοιχεία δελτίου ταυτότητας

Τό άρθρο 3 του Ν. 1599/1986, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει σήμερα, αντικαθίσταται ως εξής:

Άρθρο 3

1. Τα δελτία ταυτότητας περιέχουν υποχρεωτικά τα επόμενα στοιχεία του κατόχου:

- α. Φωτογραφία
  - β. Επώνυμον.
  - γ. Όνομα
  - δ. Επώνυμο και Όνομα Πατέρα
  - ε. Επώνυμο και Όνομα Μητέρας
- στ. Φύλο

- ζ. Έπώνυμο καί Όνομα συζύγου
- η. Χρονολογία γέννησης (ήμέρα, μήνα, έτος)
- θ. Τόπο γέννησης
- ι. Ίθαγένεια
- ια. Θρήσκευμα
- ιβ. Άριθ. Δημοτολογίου
- ιγ. Δημότης
- ιδ. Έκλογική έγγραφή
- ιε. Διεύθυνση κατοικίας
- ιστ. Ύπογραφή κατόχου

Τα στοιχεία των ανωτέρω β' καί γ' περιπτώσεων αναγράφονται καί μέ λατινικούς χαρακτήρες (ΕΛΟΤ 743).

2. Μέ απόφαση του Ύπουργου Έσωτερικών καθορίζονται:

α. Ό τύπος καί οί προδιαγραφές του δελτίου ταυτότητας, καθώς καί ή διάρκεια ισχύος του, πού δέν μπορεί νά είναι μικρότερη των δέκα έτών.

β. Τά δικαιολογητικά στοιχεία πού υποβάλλονται γιά τήν έκδοσή του.

γ. Ή αρχή στην οποία υποβάλλεται ή αίτηση, ό τύπος της αίτησης, ή προθεσμία καί ή διαδικασία υποβολής της, καθώς καί οί συνέπειες καί κυρώσεις στις περιπτώσεις μή έμπρόθεσμης υποβολής της.

δ. Κάθε άλλη αναγκαία λεπτομέρεια.

Άρθρο 3

Παράβολο

Γιά τήν έκδοση του δελτίου ταυτότητας απαιτείται κατάθεση παραβόλου υπέρ του δημοσίου, τό ύψος του οποίου καθορίζεται μέ κοινή απόφαση των Ύπουργών Έσωτερικών καί Οικονομικών. Γιά τά μέλη πολυτέκνων οίκογενειών τό παράβολο όρίζεται στο ήμισυ.

Άρθρο 4

Τό άρθρο 4 του Ν. 1599/1986 αντικαθίσταται ως έξης:

Άρθρο 4

Άντικατάσταση του δελτίου ταυτότητας

1. Σέ περίπτωση μεταβολής οποιουδήποτε στοιχείου του δελτίου ταυτότητας, πλήν των στοιχείων των περιπτώσεων ιβ, ιγ, ιδ και ιε της παραγράφου 1 του άρθρου 3, τό δελτίο αυτό καθίσταται άκυρο, ό δέ κάτοχος αύτου υποχρεούται μέσα σέ δύο μήνες νά ζητήσει, από τήν αρμόδια διεύθυνση έσωτερικών τής νομαρχίας του τόπου κατοικίας του τήν έκδοση νέου δελτίου ταυτότητας.

2. Μέ απόφαση του Ύπουργου Έσωτερικών καθορίζεται ό τρόπος άκύρωσης του δελτίου ταυτότητας, ή διαδικασία άντικατάστασής του καί κάθε αναγκαία λεπτομέρεια. Μέ όμοια απόφαση καθορίζεται επίσης ή διαδικασία άντικατάστασης του δελτίου ταυτότητας λόγω άπώλειας ή φθοράς ή άναγραφής έσφαλμένων στοιχείων.

Άρθρο 5

Άποζημίωση πρόσθετης άπασχόλησης

1. Στους τακτικούς υπαλλήλους του δημοσίου καί των ο.τ.α., στους όποιους ανατίθεται μέ απόφαση του Ύπουργου Έσωτερικών όποιαδήποτε εργασία σχετικά μέ τήν έκδοση δελτίων ταυτότητας, μπορεί νά καταβληθεί έφάπαξ ειδική άποζημίωση, σέ βάρος του κατά τό άρθρο 3 του παρόντος παραβόλου, τό ύψος καί ό τρόπος καταβολής τής όποιας καθορίζεται μέ τήν ίδια απόφαση.

2. Μέχρι ικανοποιητικής άπόδοσης του έσόδου του άρθρου 3 του παρόντος μπορεί μέ απόφαση του Ύπουργου Έσωτερικών νά διατίθενται οί αναγκαίες πιστώσεις στους ο.τ.α. γιά δαπάνες τής προηγούμενης παραγράφου από τό Λογαριασμό του άρθρου 68 του Ν.Δ. 3033 / 1954 (Α' 258) «Περί έσόδων των δήμων καί κοινοτήτων». Τά ποσά των πιστώσεων πού διατίθενται από τόν ανωτέρω Λογαριασμό επιστρέφονται από τήν οικεία πίστωση του τακτικού προϋπολογισμού του Ύπουργείου Έσωτερικών. Οί διαδικασίες χρεωπιστώσεως καί πληρωμής καί κάθε άλλη αναγκαία λεπτομέρεια όρίζονται μέ αποφάσεις των Ύπουργών Έσωτερικών καί Οικονομικών.

Άρθρο 6

Καταργούμενες διατάξεις

Τά άρθρα 2 καί 5 του Ν. 1599 / 1986 καταργούνται.

Άρθρο 7

Ισχύς

Ή ισχύς του νόμου αύτου αρχίζει από τή δημοσίευσή του στην Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως.

Άθήνα 1991

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Προεδρίας Κυβερνήσεως: ΜΙΑΤ. ΕΒΕΡΤ
Έθνικής Οικονομίας: ΕΥΘ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
Οικονομικών: ΙΩΑΝ. ΠΑΛΑΙΟΚΡΑΣΣΑΣ
Έσωτερικών: ΝΙΚ. ΚΛΕΙΤΟΣ
Δικαιοσύνης: ΜΙΧ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
Δημοσίας Τάξης: ΘΕΟΔ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ 106 82

ΤΗΛ. 36 28 280

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 312
ΔΙΕΚ.

ΑΘΗΝΑΙ 24 / 10 / (π. ήμ.) 1991

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρός τόν Ἱερόν Κλήρον, τας Μοναχικάς Ἀδελφότη-
τας καί ἅπαν τό εὐσεβές πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκ-
κλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χάρις Ὑμῖν καί εἰρήνη εἴη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν
δ' εὐχή καί εὐλογία. Καθῆκον ἐπιτακτικόν ὑπο-
χρεοῖ ἡμᾶς ὅπως ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ θέματος τῶν
ὑπὸ ἔκδοσιν νέων ταυτοτήτων, τό ὁποῖον μέγαν
σάλον ἤγειρε εὐλόγως τὰς ἡμέρας ταύτας διὰ τοὺς
γνωστούς λόγους, ἐνημερώσωμεν ὑμᾶς ὡς ἀκο-
λούθως πρὸς ἐφησυχασμόν σας.

Ἡ ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτῆς πε-
ρὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καί ἵνα μὴ τοῦτο
γίνεται ἔρμαιον διαφόρων ἀνευθυνούπευθύνων,
ἐπελάβετο μετὰ ἐνδιαφέροντος τοῦ θέματος
ἀπευθυνθεῖσα ἐγγράφως παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ Ὑπο-
υργῷ, δι' οὗ ἠσήτητο ὑπεύθυνον καί σαφῆ πληροφο-
ρίαν περὶ τοῦ εἶδους τῶν νέων ταυτοτήτων. Ὁρίσε
δέ καί ἐπιτροπὴν πρὸς συνεργασίαν μετ' ἄλλων
παραγόντων τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ διὰ τὴν ἐπίλυσιν
τοῦ φλέγοντος ζητήματος, οἱ ὁποῖοι προέβησαν εἰς
διάδημα πρὸς τόν, ὡς ἀνωτέρω, Ὑπουργόν κ. Ν.
Κλεῖτον. Οὗτος, μετὰ ἐμπειριστατωμένην συζήτη-
σιν μετ' αὐτῶν, παρέσχε τὴν διαβεβαίωσιν περὶ αἰ-
σίας ἐπιλύσεως τοῦ ζητήματος, συμφώνως πρὸς
τὴν γενομένην αἴτησιν.

Μετ' οὗ πολὺ δέ, ἀπέστειλε πρὸς ἡμᾶς καί ἐγ-
γράφως τὴν ἀπάντησιν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. Κ 925 / 22 /
10 / 91 ἐγγράφου, δι' οὗ γνωστοποιεῖ κατηγορημα-
τικῶς ὅτι καταργεῖται ὁ ΕΚΑΜ, δέν θά ὑπάρξει ὁ
ἀριθ. 666, δέν προβλέπονται δακτυλικά ἀποτυπώ-
ματα, θά ἀναφέρεται τό θρήσκευμα καί οὐδεμία
διασύνδεσις θά γίνει μετὰ τῆς ΕΟΚ. Συναπέστειλε

δέ καί τό σχέδιον νόμου δι' οὗ τροποποιεῖται ὁ νό-
μος 1599/86 διὰ τὰ ἀνωτέρω.

Παρά ταῦτα ὅμως δέν θά ἐφησυχάσωμεν, ἀλλὰ
μετὰ ἀγρύπνου ἐπιστασίας καί ζωηροῦ ἐνδιαφέρο-
ντος θά παρακολουθῶμεν πᾶσαν τυχόν διάφορον
ἐξέλιξιν ἢ ἐκτροπὴν ἐν τῷ μέλλοντι, σύμφωνοι
ὄντες πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς Συντονιστικῆς
ἐπιτροπῆς κατὰ τοῦ ΕΚΑΜ τῆς 5/11/91, τὴν ὁποίαν
καί ἐπισυνάπτομεν ὧδε πρὸς γνώσιν σας.

Δέον ὅθεν ὅπως ἀποφευχθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος
πᾶσα περαιτέρω ἐνέργεια καί δὴ συμμετοχὴ εἰς ἐκ-
δήλωσιν διαμαρτυρίας, παρ' οἷωνδῆποτε ὀργανου-
μένην ἀνευ τῆς ἡμετέρας ἐντολῆς.

Ἡ ἱερά Σύνοδος

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΙ ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Ο ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
Ο ΑΣΤΟΡΙΑΣ ΠΕΤΡΟΣ
Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΜΑΞΙΜΟΣ
Ο ΑΧΑΙΑΣ ΚΑΙ ΠΙΑΣΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙ-
ΚΟΣ
Ο ΟΙΝΟΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ
Ο ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΣ
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Ο ΧΙΟΥ ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Αθήναι, 5-11-1991

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

Α! Ο αξιότιμος ύπουργός επί των Έσωτερικῶν κ. Νικ. Κλεϊτος ἐδέχθη τήν 21ην παρελθόντος μηνός Ὀκτωβρίου τήν Ἐπιτροπήν μας καί ἀπήντησε προθύμως εἰς τά τεθέντα, πρὸς αὐτόν ἐρωτήματά μας ἐν σχέσει πρὸς τὰς νέας ταυτότητας.

Ἐν συνεχείᾳ δέ μέ σχετικόν ἔγγραφόν του μᾶς διεθεβαίωσε, μεταξύ ἄλλων, καί τά ἑξῆς:

«1. Δέν καθιερώνεται κανένας νέος ΕΚΑΜ, ἀλλά καταργεῖται καί ὁ ΕΚΑΜ πού εἶχε θεσπισθεῖ μέ τό Ν. 1599/1986. 3. Στίς νέες ταυτότητες δέν θά ὑπάρχει σέ καμμία μορφή ὁ ἀριθμός - ἐνδειξη 666 καί 4. Δέ καθιερώνεται ἐπίσης ἀπολύτως κανένα στοιχεῖο πού νά ἔχει σχέση μέ τήν Ε.Ο.Κ. καί ὁποιαδήποτε ἄλλα κέντρα». Ἐπίσης «διευκρινίζεται ὅτι ὅλα τά στοιχεῖα τῆς ταυτότητος θά εἶναι γραμμένα στήν ἐλληνική γλῶσσα, ἐκτός ἀπό τό ὀνοματεπώνυμο, πού θά εἶναι γραμμένο καί μέ λατινικούς χαρακτήρες... Θά περιληφθεῖ τό θρήσκευμα... ἡ ἰθαγένεια... τό ἐπώνυμο τῆς μητέρας...» καί τά στοιχεῖα, πού προβλέπονται ἀπό τό νέο «ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ- τροποποίηση διατάξεων τοῦ Ν. 1599/1986 (Α' 75) «Σχέσεις Κράτους - πολίτη, καθιέρωση νέου τύπου δελτίου ταυτότητας καί ἄλλες διατάξεις».

Διά τό ἀνωτέρω δύσκολον ἀλλά καί θετικόν ἔργον τοῦ ἀξιότιμου κ. Ὑπουργοῦ χαίρομεν ἰδιαίτερως καί ἐκφράζομεν διά τοῦ παρόντος τὰς εὐχαριστίας μᾶς σεβαστῆς μερίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία ἐκπροσωπεῖται ὑπό τοῦ ἀγῶνος μας καί ἐλπίζομεν ὅτι αἱ ἀνωτέρω ὑπεύθυνοι διαβεβαιώσεις του θά ὑλοποιηθοῦν συντόμως.

Β! Κατά τὰς πληροφορίας μας, ὁ ἀποκρουστικός καί ἀντιχριστιανικός ἀριθμός «666» (ὡς ἔμβλημα τοῦ Διαβόλου) ἐξηφανίσθη ἤδη ἀπό τά νέα δελτία ἀπεριορίστων διαδρομῶν τοῦ Ὁργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν (Ο.Α.Σ.). Εἰς τοῦτο συνέβαλεν, ὡς λέγεται, σπουδαίως καί ὁ ἀξιότιμος ὑπουργός Ἐπικοινωνιῶν καί Μεταφορῶν

κ. Νικ. Γκελεστάθης, ἐνέργεια ἡ ὁποία τόν τιμᾷ διά τήν ἄμεσον ἀνταπόκρισίν του εἰς δίκαια καί αἰσθητικά αἰτήματα μεγάλης μερίδος Ἑλλήνων πολιτῶν.

Γ! Αἱ ἀνησυχίαι μας ὅμως ἐκ τυχόν μελλοντικῶν κινδύνων ὡς πρὸς τήν ἐφαρμογήν τοῦ «ΕΚΑΜ» καί τοῦ «666» εἰς τὰς ἀτομικὰς ταυτότητας ἢ κάρτας, ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν. Προέρχονται δέ αὗται ἐκ τοῦ ὅτι, τόσον ὁ ἀξιότιμος κ. ὑπουργός Ἐσωτερικῶν, ὅσον καί τό κυβερνῶν σήμερον κόμμα, παρά τὰς καλὰς διαθέσεις των, εἶναι ἀδύνατον μόνοι των νά μᾶς προστατεύσουν ἀπό καταχρήσεις τῶν ἠλεκτρονικῶν μέσων εἰς τό προσεχές ἢ ἀπώτερον μέλλον.

Διά τοῦτο ἐπιβάλλεται ὅπως ἅπαντες ἐν γένει οἱ ἀγωνιζόμενοι καί ἐνδιαφερόμενοι διά τό θέμα τοῦτο (ἄτομα, συλλογικοὶ φορεῖς καί πνευματικὴ ἡγεσία) συμπεριλάβουν εἰς τὰς ἐνεργείας καί διαθετήματά των καί τά κόμματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Νά ἀπαιτήσωμεν δηλαδή παρ' αὐτῶν, ἐδῶ καί τώρα, νά λάβουν σαφῆ θέσιν ἐπὶ τοῦ φλέγοντος καί ἐθνικοῦ τούτου θεματός («ΕΚΑΜ» καί «666»). Τό συμπαγές μέτωπον πολιτικῆς ἡγεσίας καί λαοῦ θά ἀποτρέψη ἢ θά μειώσῃ αἰσθητῶς τοὺς ἐπικειμένους κινδύνους.

Δ! Ὅσον ἀφορᾷ τήν διατύπωσιν τοῦ ἀρθροῦ 23 τοῦ ν. 1599/1986, ἐκ πρώτης ὄψεως αὕτη φαίνεται ὅτι ἀναφέρεται εἰς δικαιοδοσίας καί ὑποχρεώσεις τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, χωρίς ὑποκρυπτόμενόν τινα κίνδυνον. Παρά ταῦτα εἰδικοί ἐπιστημονικοὶ συνεργάται μας θά ἀναλάβουν νά μελετήσουν τό βαθύτερον νόημα καί περιεχόμενον τοῦ ἀρθροῦ τούτου καί θά συντάξουν σχετικὴν γνωμοδότησιν.

Ε! Δηλοῦμεν, διά τῆς παρούσης ἀνακοινώσεώς μας, ὅτι δέν συμφωνοῦμεν μέ τήν ἀκολουθουμένην, τοῦλάχιστον εἰς τήν παροῦσαν φάσιν, τακτικὴν τοῦ «ΕΛ.ΚΙ.Σ.» (ὁδ. Ἀκαδημίας 35) καί

κατά συνέπειαν δέν θά συμμετάσχωμεν εἰς τό προετοιμαζόμενον διά τήν 11ην τρ. μηνός (ἡμέραν Δευτέραν) συλλαλητήριον, τόσον οἱ ὑπογράφωντες τήν παροῦσαν, ὅσον καί ὁ ἐκπροσωπούμενος ἀπό ἡμᾶς Ἑλληνορθόδοξος λαός (νέου καί παλαιοῦ ἑορτολογίου). Θεωροῦμεν δέ τήν ἐνέργειαν αὐτήν (συλλαλητήριον) ὄχι μόνον ἄσκοπον πρὸς τό παρόν ἀλλά καί ἐπιζημίαν διά τήν ὅλην προσπάθειαν τοῦ ἀγώνος μας.

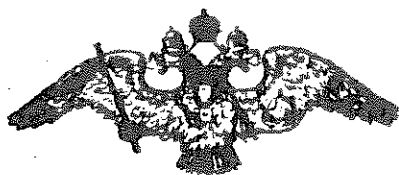
ΣΤΙ! Τέλος δηλοῦμεν, ὅτι ὁ ἀγών τῆς Ἐπιτροπῆς θά συνεχισθῇ διά τήν τελικήν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν μας, ἔχοντες πρωτίστως ὡς

σύμμαχον καί προστάτην μας τόν ἰσχυρόν καί παντοδύναμον Θεόν.

Ἀθήνα 5-11-1991

Διά τήν Συντονιστικήν Ἐπιτροπὴν ἀγώνος κατὰ «ΕΚΑΜ» κ.λπ. οἱ ἐκπρόσωποι:

- 1) ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ Π. ΗΛΙΑΣ, τ. δικηγόρος
- 2) ΧΑΡΙΣΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, καθηγητής
- 3) ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ, καθηγητής
- 4) ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, Δημοσιογράφος
- 5) ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΦΩΤΙΟΣ,
- 6) ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ, ἔμπορος
- 7) ΚΑΤΣΟΥΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, θεολόγος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ
ΕΔΡΑ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ καὶ ΚΡΗΤΗΣ 1
4956 - 719
18120

Ἀρ. Πρ. 161

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 23-10 1991

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς θεωρεῖ καθήκον τῆς νὰ ἐνημερώσῃ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμά τῆς περὶ τῶν νέων ταυτοτήτων, ἐπειδὴ τὸ ζήτημα αὐτὸ εἰς τὰς τάξεις μας γενικώτερα ἔχει προκαλέσει ἀρνητικὰς ἐπιπτώσεις, ἐκ μέρους ἐκείνων ποὺ τὸ ὑποκινοῦν μὲ γνώμονα τὴν πονηρὰν καὶ διεστραμμένην φαντασίαν των.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας ἐξέλεξε προσφάτως Συντονιστικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ νὰ διελευκάνῃ κατὰ τὸ δυνατόν τὸ ὅλον θέμα.

Ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν καθ' ὕλην ἀρμόδιον περὶ ταυτοτήτων Ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Νικόλαον Κλεῖτον, ὁ ὁποῖος μὲ γραπτὴν δῆλωσίν του πρὸς τὴν ἡμετέραν Σύνοδον ἀπέκλεισε κατηγορηματικῶς τὴν καθ' οἷονδῆποτε τρόπον χρησιμοποίησιν τοῦ ἠλεκτρονικοῦ φακελλώματος καὶ τοῦ προσβλητικοῦ διὰ τὴν πίστιν μας ἀριθμοῦ «666».

Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν δημοσιεύομεν ἐν συνεχείᾳ αὐτοῦσιαν τὴν σχετικὴν δῆλωσιν - ἀπάντησιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

Σχετικά με τὰ ὑπομνήματά σας με ἡμερομηνία 27.9.1991, 19.10.1991 καὶ 21.10.1991 σᾶς στέλνουμε ἀντίτυπο τοῦ σχεδίου νόμου «Τροποποίηση διατάξεων τοῦ Ν. 1599/1986 (Α' 75) «Σχέσεις Κράτους - Πολίτη», καθιέρωση νέου τύπου δελτίου ταυτότητας καὶ ἄλλες διατάξεις» καὶ πιστεύουμε ὅτι θὰ ἐρμηνεύσετε καλοπροαίρετα τὶς διατάξεις του καὶ θὰ διαπιστώσετε, με λύπη τοῦ Υπουργείου Ἑσωτερικῶν, ὅτι τὰ ὅσα διαλαμβάνονται στὰ ἀνωτέρω ὑπομνήματά σας εἶναι ἀβάσιμα, ἀφοῦ με τὸ νομοσχέδιο:

1.- Δὲν καθιερώνεται κανένας νέος Ε.Κ.Α.Μ. ἀλλὰ καταργεῖται καὶ ὁ Ε.Κ.Α.Μ. ποὺ εἶχε θεοπισθεῖ με τὸ Ν. 1599/1986.

2.- Δὲν προβλέπονται δακτυλικά ἀποτυπώματα γιὰ ἀναγνώριση.

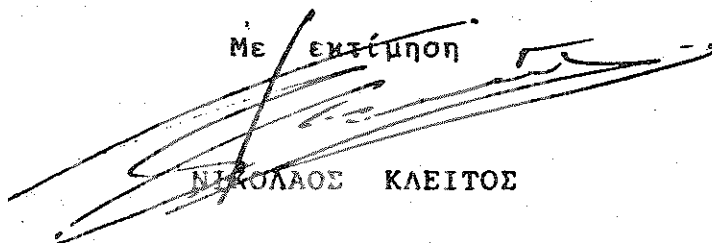
3.- Στὶς νέες ταυτότητες δὲν θὰ ὑπάρχει σὲ καμία μορφή ὁ ἀριθμὸς ἐνδείξη 666 καὶ

4.- Δὲν καθιερώνεται ἐπίσης ἀπολύτως κανένα στοιχεῖο ποὺ νὰ ἔχει σχέση με τὴν Ε.Ο.Κ. καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλα κέντρα ποὺ σημειώνετε στὸ ἀπὸ 27.9.1991 ἐνημερωτικὸ ὑπόμνημά σας.

Διευκρινίζεται ὅτι ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητας θὰ εἶναι γραμμένα στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὀνοματεπώνυμο ποὺ θὰ εἶναι γραμμένο ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ με λατινικούς χαρακτήρες καὶ αὐτὸ γιὰ διευκόλυνση τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν σὲ περίπτωση ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦν τὴν ταυτότητα καὶ ὡς ταξιδιωτικὸ ἔγγραφο.

Πλέον τῶν ἀνωτέρω, ἐπιθυμοῦμε νὰ διευκρινίσουμε ὅτι στὰ στοιχεῖα τῆς νέας ταυτότητας θὰ περιληφθεῖ καὶ τὸ «θρησκεῦμα» ποὺ, ἂν καὶ δὲν συνθέτει στοιχεῖο προσωπικῆς κατάστασης, θὰ ικανοποιήσει ἐν τούτοις τὸ βαθὺ θρησκευτικὸ συναίσθημα τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

Τέλος βεβαιωθεῖτε ὅτι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται στὶς ὑψηλές πολιτειακές θέσεις εἶναι ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν στὸ Θεὸ ὄχι λιγότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἕλληνες Χριστιανούς καὶ ἀγαποῦν ἐξίσου τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ὁποίας συνεχῶς μοχθοῦν καὶ πασχίζουν.

ΜΕ ΕΚΤΈΜΠΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΛΕΙΤΟΣ

Θέλομε νὰ πιστεύωμεν ὅτι αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Κλείτου εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ φιλαλήθεις καὶ δυσκολευόμεθα νὰ πιστέψωμεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐξαπατήσῃ 8.000.000 Ἕλληνας πολίτας με τὸ νὰ τοὺς ἐφοδιάσῃ ταυτότητας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀντιστρατεύωνται τὰς θρησκευτικὰς μας πεποιθήσεις καὶ τὴν ἀτομικὴν μας ἐλευθερίαν.

Ἄλλως τε τὸ δεκαοκτάμηνον χρονικὸν περιθώριον ἐντὸς τοῦ ὁποίου καλοῦμεθα νὰ παραλάβωμεν τὰς νέας ταυτότητας εἶναι τόσο σημαντικόν, ὥστε νὰ ἐξετάσωμεν λεπτομερῶς ὅλα τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀναγραφόμενα στοιχεῖα.

Εἰς ὅσους διαδίδουν ὅτι αἱ νέαι ταυτότητες θὰ ὑποκρύπτουν ἀοράτως στοιχεῖα ἐπιλήσιμα διὰ τὴν πίστιν καὶ ἐπικίνδυνα διὰ τὴν προσωπικότητά μας, τοὺς καλοῦμεν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων νὰ μᾶς πληροφορήσουν ἐπὶ τούτου με συγκεκριμένα στοιχεῖα καὶ οὐχὶ ἀοριστολογίας, αἱ ὁποῖαι δι' ὠρισμένους ὑποκινητὰς τοῦ ὅλου θέματος, ἀποτελοῦν

συστηματικήν μέθοδον ἐκμεταλεύσεως τῶν ἀπλουστερῶν, ἥτις ὡς γνωστὸν τιμωρεῖται αὐστηρῶς ὑπὸ τῆς ποινικῆς νομοθεσίας.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μητρόπολις παρακολουθεῖ τὸ ζήτημα τῶν νέων ταυτοτήτων ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ὁτιδήποτε νεώτερον ἤθελε προκύψει, θὰ ἐνημερώσει τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐγκαίρως καὶ ἀσφαλῶς.

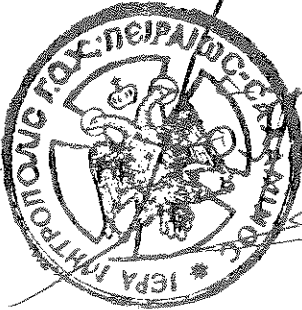
Ὅθεν καλοῦμεν τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς νὰ ἀποδοκιμάσουν καὶ ν' ἀπομακρύνωνται ἐξ ἐκείνων ποὺ τοὺς ἐκφοβίζουν καὶ ἐξαπατοῦν μὲ ἀντιχριστιανικὰς μεθόδους καὶ νὰ μὴ συμμετέχουν σὲ συγκεντρώσεις ποὺ ὑποβαθμίζουν τὸ κύρος τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγώνος.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν

Ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος Γερόντιος

Ἀντιπρόεδρος Ἱερᾶς Συνόδου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Πρόεδρος Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.

Γερῶντος Σαλαμίνος Γερόντιος

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Κάθε θρησκευτικὸν ἐντυπον ἀναγράφων καὶ μνημονεύον τὸν Σεπτέμβριον ἐκάστου ἔτους σταματᾷ πρὸ τῆς ἀναγραφῆς ὅτι εἰσερχόμεθα εἰς τὴν Ἰνδικτον ἢ Ἰνδικτιῶν ποῦ σημαίνει δι' αὐτοὺς, ποὺ δὲν ἔχουν συναντήσῃ τὴν λέξιν,, ὅτι εἶναι ἀρχὴ μιᾶς χρονικῆς περιόδου, καὶ δὴ τῆς περιόδου ἡ ὁποία ἀρχεται τὴν 1ην Σεπτεμβρίου καὶ τελειώνει τὴν 31ην Αὐγούστου τοῦ ἄλλου ἔτους. Αὕτῃ ἡ ἐνιαύσιος χρονικὴ περίοδος εἶναι πλήρης θρησκευτικῶν ἐορτῶν καὶ πανηγύρεων ὅσας περιλαμβάνει τὸ Ἡμερολόγιον. Ἐπαναφέρομεν εἰς τὴν μνήμη των ἔστω καὶ τῶν ὀλίγων ὅτι ἡ λέξις Ἰνδικτιῶν προέρχεται ἀπὸ τὴν λατινικὴν INDICTO καὶ σημαίνει, ὡς ἀναγράφομεν ἀνωτέρω, μίαν ἐτήσιον χρονικὴν διαδρομὴν.

Σκοπὸς ὅμως τοῦ γράφοντος, ἐκτός των ἀνωτέρω, πρὸς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν ἔχει νὰ περιγράψῃ ἓνα μικρὸν μέρος τῆς ὑμνολογίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ

τὸ Δοξαστικὸν καὶ Θεοτοκίον τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται τὸν Παντοκράτορα νὰ σκεπάσῃ μὲ τὴν χάριν Του τὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ χρηστότητι. Ζητοῦμεν ἡμεῖς οἱ τρόφιμοι τῆς Ἐκκλησίας ὁ Κύριος νὰ μᾶς σκεπάσῃ καὶ νὰ ἐνισχύῃ τὰ διαθήματά μας αὐτὰς τὰς 365 ἡμέρας. Φυσικὰ ἡ μία ἐννοια φέρει τὴν ἄλλη, δὲν πρέπει νὰ ξεχάσωμεν τὸ γνωμικόν ποῦ εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι ὅτι «ἀπὸ Θεοῦ ἀρχεσθαι». Ἐάν, τὸ ὅτι εἰδωλολάτραι ἐπεκάλουν τοὺς Θεοὺς τῶν διὰ πᾶν ἔργον, πόσον μᾶλλον ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι εἴμεθα θεβαπτισμένοι εἰς τ' ὄνομα τῆς ἁγ. Τριάδος καὶ μωρῶμενοι ἀπὸ τὸ ἁγ. Μῦρον, δωρεὰς σφραγίδος τοῦ ἁγ. Πνεύματος, εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ παραλείψωμεν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὸν Κύριον νὰ μᾶς στηρίξῃ μὲ τὴν χά-

ριν Του καί νά μάς καταξιῶ, νά διαβιώσωμεν τόν Κύκλον τοῦ χρόνου ἐν ὁσιότητι καί ἁγιασμῷ;

Ἡ ἁγία ὕμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας μέ παροτρύνει, καθ' ὃ ἄνθρωπος τοῦ Ἀναλογίου καί τοῦ κηρύγματος, νά μή παραλείψω νά καταστήσω τόν Ἀναγνώστην ἐνήμερον τῶν κειμένων τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τῶν Αἰνῶν διὰ νά τά γνωρίσῃ καί συμμορφωθεῖ διὰ τήν ἐπιτέλεσιν τοῦ Θεοῦ θελήματος.

Καί νῦν. Ὁ αὐτός. Βυζαντίου

Ὁ Πνεύματι Ἀγίῳ συνημμένος, ἀναρχε Λόγε καί Υἱέ, ὁ πάντων ὁρατῶν καί ἀοράτων συμπαντουργός καί συνδημιουργός, τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐλόγησον, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τῶν Ὁρθοδόξων τά πλήθη, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καί πάντων τῶν Ἀγίων σου.

Ὁ Ἀναρχος Λόγος μέ τό ἅγ. Πνεῦμα «συνημμένος» παρακαλεῖται ἀπό τό πλήρωμα ὅπως μάς διαφυλάξῃ ἐν εἰρήνῃ ἐπευλογῶν τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος α'.

Ἐλέστη ἡ εἴσοδος τοῦ ἐνιαυτοῦ, συγκαλοῦσα γεραίρειν ταύτην τοὺς λαμπρύνοντας, Καλλίστην, Ἐξοδὸν καί Ἑρμογένην, τοὺς ἀγαθὸν ἀθλητὰς. Συμεὼν τόν ἱσάγγελον Ἰησοῦν τόν τοῦ Ναυῆ· τοὺς ἐν Ἐφέσῳ Ἑπταρίθμους Παῖδας, καί τὴν τετραδεκαπύρσευτον τῶν Ἀγίων Γυναικῶν χορείαν· ὧν ταῖς μνείαις κοινωνοῦντες, φιλέοργοι, δοῦλωμεν ἐκτενῶς· Κύριε, εὐλόγησον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, καί καταξίωσον ἡμᾶς λυσitelῶς περαιῶσαι, τὴν τοῦ χρόνου περίοδον.

Ὁ ἅγ. Ἰωάννης Δαμασκηνός μάς συγκαλεῖ ὅπως χάριτι τῶν ἑορταζομένων ἁγίων μέ τὴν εἴσοδον τοῦ ἔτους ὁ Παντοκράτωρ Κύριος νά εὐλογήσῃ τό ἔργον τῶν χειρῶν μας. Διάβασε ἀγαπητέ ἀναγνώστα τόν βίον καί τὴν πολιτείαν τῶν ἁγίων καί φρόντισε νά μιμηθῇς, εἰ δυνατόν, τὴν ζωὴν των.

Τὴν Σοφίαν καί Λόγον.

Ὁ καιρὸς καρποφόρος καί δευτός, οὐρανόθεν παρέχων τοῖς ἐπὶ γῆς, καί νῦν προσδεχόμενος, τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου, ἐπὶ πάσης λύτρωσαι, ἀνάγκης τὴν πόλιν σου· οἱ οἰκτιρμοὶ καί γὰρ σου, εἰς πάντα τὰ ἔργα σου. Ὅθεν τὰς εἰσόδους, εὐλογῶν καί ἐξόδους, τὰ ἔργα κατεύθυνον, ἐφ' ἡμᾶς τῶν χειρῶν ἡμῶν, καί πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός· σὺ γάρ ἐξ οὐκ ὄντων τὰ σύμπαντα, ὥς δυνατός εἰς τό εἶναι παρήγαγες.

Ὁ ἴδιος μάς παραθέτει εἰς τό σχετικόν «κάθισμα» τῆς ἡμέρας ὅπως ὁ Κύριος εὐλογήσῃ εἰσόδους καί ἐξόδους καί νά συγχωρήσῃ τὴν ἀπειρίαν τῶν πταισμάτων μας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διανυσμένου χρόνου.

Ἡμεῖς διαβιῶντες, ὥς προβλέπεται, παρ' ὅλων τῶν πνευματικῶν ἀνδρῶν ὅτι διερχόμεθα ἐποχὴν τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ὁποία σημαίνει γρήγορον ἀφίξιν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ὅστις θά καθίσῃ εἰς θρόνον δόξης νά κρίνῃ ζῶντας καί νεκρούς, καλούμεθα νά ἀνα-

τάμωμεν τὴν πνευματικὴν μας πορείαν καί μέ ἐξομολόγησιν καί κοινωνίαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ν' ἀναμένωμεν ἐναγωνίως τὰ «συντόμως ἐλευσόμενα» φοβερά γεγονότα. Βεβαίως αὐτό τό τελευταῖον διὰ τόν χριστιανόν πρέπει νά εἶναι τό «κύριον μέλημά του» διότι καθ' ὃ «ἐπηγγείλατο» ὁ Κύριος οὗτος εἶναι ἐγγύς καί βλέπει τὴν πορείαν τῆς πνευματικῆς μας βιωτῆς. Μέ τὴν σθεναράν σκέψιν ὅτι ὁ Κύριος εἶναι κοντά μας, κάθε «βῆμα μας» πρέπει νά εἶναι ἐναρμονισμένον μέ τὴν θείαν ἐπιταγὴν ἐμφορούμενοι μέ πνεῦμα ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον διότι ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ ἡ ζωὴ κάθε χριστιανοῦ νά εἶναι ἐμπλουτισμένη μέ ἔργα ἀγάπης καί εὐποιίας. Ματθ. 25.35

■ ἐπείνασα γάρ, καί ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καί ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καί συνηγάγετέ με,

■ γυμνός, καί περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, καί ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καί ἤλθετε πρὸς με.

δὲν νοεῖται χριστιανὸς ἐν τῇ ζωῇ χωρὶς νά ἔχει ζωηράν μνείαν τοῦ λεγομένου παρὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι εἴμεθα μακάριοι ἀκολουθοῦντες τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας καί πρέπει νά θεωροῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας εὐτυχεῖς ἐάν δυνηθῶμεν νά εἰπώμεν πρὸς τόν Κριτὴν μας: Ναί Κύριε πότε σέ εἶδαμε πεινῶντα καί ἐθρέψαμε; ἢ διψῶντα καί ποτίσαμε; ἢ ἐν φυλακαῖς καί ἤλθαμε πρὸς Σε;

Ἄς ἀναζώσωμεν λοιπὸν τὰς ὁσφύας μας ἐν φόβῳ καί τρόμῳ διαβιῶντες μέσα σ' αὐτὴν τὴν δύσκολον περίοδον ὄντες πανέτοιμοι διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τό ὁποῖον «καταφθάνει».

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνηγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

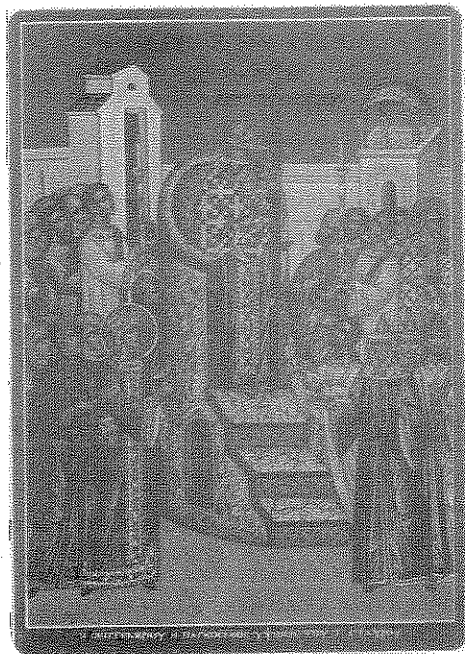
ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Όσα και αν γράφονται διά μέσου τών αιώνων, έστω και πολύ δυναμικές πέννες, είναι ελάχιστα μπροστά στο μεγαλείο του «υποποδίου τών ποδών του Κυρίου» κατά τόν θ. ψαλμωδόν, αλλά ήμείς διερχόμενοι τόν τρέχοντα μήνα Σεπτέμβριον λόγω της Ιερατείας μας είναι αδύνατον νά μήν χαράξωμεν έστω και τά ελάχιστα μπροστά σ' αυτό τό σύμβολον της χριστιανισμής που αποκαλείται Τίμιος Σταυρός, εις τόν όποιον ανηρτήθη ό Κύριος της δόξης. Αυτά τά όποια γράφονται από τις ποικιλώνυμες αίρέσεις είναι έξωβελιστέα και ρίπτονται εις τόν καιάδα του άφανισμού.

Ημείς οι όρθόδοξοι χριστιανοί ιστάμεθα εύλαβώς ένατενίζοντες έναγωνίως αυτό τό Τίμιον σύμβολον, και δεχόμεθα όλοψύχως την προσκύνησίν του. Αυτά τά όποια αναφέρει ή αγία ύμνολογία ότι ό ιερεύς ποιεί πεντακοσίας μετανοίας, μπροστά στον τίμιον Σταυρόν, προσεπικυρούνται από έμένα τόν άνάξιον άρχιερέα του ιεροϋ άγώνος, και αισθανόμεθα υπερηφάνεια διά την θεία αυτή προσκύνησιν. Μία άπλη σκέψις διά τόν άναγνώστην, αν ό Τίμιος Σταυρός θέλει προσκύνησι τότε ό άναρχος Λόγος ό όποιος έτάθη έν αυτό πόσας γονυκλισίας πρέπει νά τύχη, έφ' όσον είναι ό Κύριος τών πάντων και Κοσμοκράτωρ.

Τ' άνωτέρω γράφονται έν είδει προοιμίου διά νά δείξωμεν τι θέσι κατέχει ό Τίμιος Σταυρός παγκοσμίως, αλλά παράλληλα νά ύπομνήσωμεν και όρισμένα ιστορικά γεγονότα, άσχετως αν αυτά προεγράφησαν, τά όποια οδηγούν τόν άναγνώστην διά νά διαπιστώση τί είναι ό σταυρός του Κυρίου και πόσον πρέπει να τό

έκτιμά, και έν ταυτώ προσκυνή έδαφιαίως αυτό τό σύμβολον της δόξης.

Α. Η μήτηρ του άγ. Κωνσταντίνου ή άγ. ισαπόστολος Έλένη μετά την Α' Οικουμενικήν Σύνοδον τών 318 θεοφόρων πατέρων έν Νικαία έλαβεν από τόν υιόν της βασιλέα έντολήν διά νά έρευνήση εις ποιόν σημείον κείται εις τά Ιεροσόλυμα ό Τίμιος Σταυρός. Με πίστιν άπόλυτον ή άγ. Έλένη, ότι θά εύρη τό τίμιον ξύλον άνεχώρησε μέ άρκοϋντα οικονομικά μέσα διά νά μεταβή εκεί, διά τόν σκοπόν αυτόν τόν όποιον είχε από δεκαετίες νά έπιτελέση. Εκεί εις Ιεροσόλυμα, με προσευχήν και νηστείαν, άνεκάλυψε τρεις σταυρούς δηλ. ένα του Κυρίου Ιησοϋ και άλλους δύο, τών δύο ληστών, αλλά τό πρόβλημα ήτο ποίο έξ αυτών άνήκε εις τόν Ιησοϋν τόν Ναζωραίο τόν Έσταυρωμένον. Η λύσις έδόθη διότι ένα πτώμα αποθανούσης γυναικός άνεστήθη, μόλις τό Τίμιον ξύλον τό «έφηψε». Αμέσως ό τότε ύπάρχων Πατριάρχης Μεθόδιος έν τιμή και παρατάξει μετά της άγ. Έλένης τό ύψωσαν εις τόν άμβωνα έν τη Έκκλησία, διότι άλλως λόγω της πολυεθνούς πληθώρας ήτο δυνατόν νά κλαπή. Όταν τό πλήρωμα της Έκκλησίας άντίκρυσε τόν Τίμιον Σταυρόν όλοι άνεφώνησαν τό Κύριε Έλέησον. Περισσότερα ιστορικά δι' αυτό δέν θά είπωμεν διότι είναι, τοίς πási γνωστόν τό Τίμιον ξύλον κοπέν έγκαρσίως τό ήμισυ παρέμεινεν εις Ιεροσόλυμα τό δέ άλλο ήμισυ έστάλη εις Κων/πολιν. Η παράδοσις αναφέρει ότι από τά ρινίσματα του ξύλου «έφάνησαν» και τά νομίσματα τά Κωνσταντινάτα.

Β. Αλλά άφήνοντας τάς ιστορικές άφηγήσεις άς αναφέρουμεν ότι κατά τόν Δ' αιώνα έπεκράτησεν ή έορτή της αναμνήσεως της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου Σταυρου και όλον τό πλήρωμα της Έκκλησίας δέχεται τάς εύλογίας οι όποιαι άπορρέουν από τόν σταυρόν, ό όποιος έναποτίθεται εις άργυρόν δίσκον και έξέρχεται έκ τών Ι. Ναών μέ εξαπτέρυγα και λαμπάδες, θυιάματα, ψαλμωδίας έν μέσω βασιλικών και εκεί ό ιερεύς ύστερα από πεντακοσίας μετανοίας αναφωνεί τό «Σοφία Όρθή» και τό τροπάριον τόν Σταυρόν Σου Κύριε, προσκυνούμεν, και την αγίαν 'Σου Άνάστασιν ύμνούμεν και δοξάζομεν.

Τ' άνωτέρω αγαπητέ άναγνώστα αναφέρονται σήμερα την 14ην Σεπτεμβρίου ήμέρα ύψώσεως του Τιμίου Σταυρου και αναφωνούμεν πώς τόν Κύριον της δόξης, τό Σώσον Κύριε τόν λαόν Σου, κρατούντες τόν Τίμιον Σταυρόν και εύλόγησον την κληρονομίαν Σου. Αυτά τ' όλίγα γράφονται προσατενίζοντες τό σύμβολον της δόξης διακατεχόμενοι από βαθύτατα αισθήματα τρόμου αλλά και χαράς, παρακαλούντες τόν άναρτηθέντα επ' αυτού Ιησοϋ τόν Ναζωραίο τόν Κύριον της δόξης και Λυτρωτήν μας νά μάς διαφυλάξη από την έπερχομένην καταίγίδα.

ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τά Ρήματα Ἀδελφικά ἢ δὲ Γνώμη Φονική

Ἐφ' ὅσον στό προηγούμενο φύλλον τῆς Φ.Ο. ἐγράψαμεν τό γνωμικόν «ὁ λαλῶν ἐν παρρησίᾳ εἰρηνοποιεῖ» ἃς τολμήσουμε νά ἀνασύρουμε καί τό ὡς ἄνω γνωμικόν τῆς ἰδιαίτερας μου συλλογῆς καί νά θελήσωμεν νά κάμνωμεν μίαν πνευματικὴν ἀνάλυσιν, τί περικρύπτει αὐτό τό γνωμικόν (ἐμφανίζον τόν διπρόσωπον ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται ὡς ἔχοντα καί λέγοντα ἀδελφικά ρήματα ἀλλὰ ἐντός του κρύπτοντα φαρισαϊκά) τὴν κακοῦργον γνώμην του καί τὴν ἀναδελφικότητα. Προχωρῶν ὅμως διὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ γνωμικοῦ, ἂν θελήσω νά πράξω τοῦτο ἐν ἐκτάσει, δὲν θά ἐπαρκέσῃ ὁ χώρος καί ὁ χρόνος, καταγράφων τὴν φονικὴν περίπτωσιν τοῦ ἀδελφοῦ μας, θά προσπαθῶ ὅμως, μὲ μερικά ρητὰ τόσον ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις ὅσον καί ἐν τοῖς Ἀποστόλοις διότι, καλούμεθα ἡμεῖς οἱ ἱερεῖς ἐκτός τῶν διοικητικῶν μας καθηκόντων νά κάνουμε καί ἔργον κατηχήσεως τοῦ συνανθρώπου μας ἄλλως ἢ ἐπὶ τῆς γῆς θιωτὴ μας παύει νά ἔχῃ χριστιανικὸν περιεχόμενον. Ἄς ἀρχίσω ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον ὁ ὁποῖος καταγράφει τὴν ἐπὶ τοῦ Ὁρους ὁμιλίαν τοῦ Κυρίου. Ὅστις στηλιτεύει τὴν ὑποκρισίαν, καί τὴν κακόβουλον γνώμην τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ Φαρισαῖοι τοὺς ὁποῖους κατακραυγάζει ὁ Κύριος ἴστανται ὡς πρότυπον τοῦ τότε ὑπάρχοντος Φαρισαϊσμοῦ ἀλλὰ καί σήμερον διαβιούντες ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ βλέπομεν, δυστυχῶς τὰ ἴδια φαινόμενα ἐν τῇ παραπαιούσῃ καί διεφθαρμένῃ τοιαύτῃ.

Ματθ. Ζ' 3-4

«Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκόν οὐ κατανοεῖς; ἢ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου;»

Μὲ ἄλλα λόγια ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ νά εἴμαστε ἄκρως ἐπιεικεῖς διὰ τὰ τυχόν παραπτώματα τῶν ἀδελφῶν μας ἐφ' ὅσον καί ἡμεῖς ὑποκείμεθα εἰς τὰ αὐτὰ ἀσθενήματα τῆς σαρκὸς καί τοῦ πνεύματος παράλληλα δὲ ν' ἀποκρύπτουμε τὴν ἐνδόμυχον φονικὴν διάθεσιν, ποὺ πολλές φορές ἐνεργεῖα τοῦ διαβόλου ἐμφανίζομεν μὲ σατανικοὺς καί φονικοὺς λογισμούς. Ἄς προσέξωμεν λοιπὸν γιατί ὁ Κύριος θά μᾶς κρίνει ὅτι, ἐφ' ὅσον δὲν συγχωροῦμεν τὰ παραπτώματα τῶν ἀδελφῶν μας οὐδὲ Αὐτός δύναται νά συγχωρήσῃ τὰ παραπτώματα τὰ ἴδικά μας. Αὐτὸ ἄλλωστε λέγομεν καθημερινῶς καί εἰς τὴν Κυριακὴν προσευχὴν μας τὸ Πάτερ ἡμῶν... καί ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεόν νά μᾶς συγχωρήσῃ τὰ πταίσματα διότι καί ἡμεῖς «ἀφίεμεν» τὰ παραπτώματα τῶν ἄλλων.

Ἀλλὰ ἃς προχωρήσουμε βλέποντες τὰ ὅσα λέγει ὁ Κύριος ὅτι οἱ ὑποκριταὶ ὁμοιάζουν μὲ τάφους ἀσβε-

στωμένους ἐξωθεν περικαλλεῖς, ἐσωθεν δὲ πλήρεις ὀστέων καὶ δυσωδίας.

Ματθ. ΚΓ' 27

«Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκοσμημένοις, οἵτινες ἐξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἐσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας».

ὅπως βλέπομεν ὁ Κύριος ἐμφανίζει τοὺς ὑποκριτὰς καί τοὺς Φαρισαίους ὑπ' αὐτὴν τὴν ὥμην καὶ ἀδυσώπητον εἰκόνα. Ἡ δὲ κοινωνία σήμερα δὲν εἶναι μακράν αὐτῆς τῆς δυσωδούς καταστάσεως.

Ἄς προχωρήσωμεν ὅμως νά δοῦμε τί ἀναγράφουν καί αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Θ. Παύλου σχετικῶς μὲ τὴν φονικὴν διάθεσιν τῶν ἀδελφῶν μας ἀπέναντι τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος ἐφαρμόζοντες συγχωρητικότητα καί ἐπιεικειαν.

Φιλιπ. Δ' 5

«Τὸ ἐπιεικές ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις, ὁ Κύριος ἐγγύς».

Τίτ. Γ' 2

«Μηδὲνα βλασφημεῖν, ἀμάχους εἶναι, ἐπιεικεῖς, πᾶσαν ἐνδοκνησμένους πραότητα πρὸς πάντας ἀνθρώπους».

Ἐπὶ πλέον πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀνωτέρω ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ φέροντες τὸν τίτλον τοῦ χριστιανοῦ ὅχι νά συγχωροῦμεν τὸν ἀδελφόν μας μὲ ἐλαφρότητα, ἀλλὰ ὀλοκληρωτικὰ καί ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μας.

ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Διατίθενται ἀπὸ τὰ Γραφεῖα (Κάνιγγος 32) Ἡμεροδεῖκται τοίχου 1992 πρὸς 300 δρχ. ἕκαστος καί Ἑγκόλπια πρὸς 150 δρχ.

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΩΗΛ

Σήμερα την 16ην Σεπτεμβρίου 1991 εορτάζει αυτή η ύψιστη μορφή των Προφητών, και όσοι έτυχον της εύλογίας να παρευρεθούν εν τη Εκκλησία ένωσαν ιδιαίτερα πνευματικά σκιρτήματα που έχάρισε ο Προφήτης μαζί με τον άγιον μάρτυρα Ουάρον. Ο Προφήτης Ιωήλ, περί ου ό λόγος, είναι διά τούς μή είδóτας μικρός, διότι όλο τό έργο του εν τη Παλαιά Διαθήκη είναι τρία πυκνωμένα κεφάλαια. Άν θά θελήσετε ποτέ και έχετε τόν χρόνον νά τ' αναγνώσετε θά ώφεληθείτε τά μάλα.

Ο Κύριος έξ ούρανοϋ τόν είδοποιεί κατά τόν 8ον ή 7ον π.Χ. αιώνα νά παρακινήση τόν Ιουδαϊκόν λαόν διά νά μετανοήση άλλως μέ τήν πνευματικήν του ράβδον θά τόν σωφρονήση. Πιθανώς ό Κύριος διακόσια έτη πρό της μετοικεσίας του Ιουδαϊκού λαού εις Βαβυλώνα τούς ανήγγειλε ότι θά τούς τιμωρήση έφ' όσον εξακολουθοϋσαν νά «μείγνυνται» μέ τούς είδωλολατρικούς λαούς και ό Προφήτης διεγείρων τό πνεϋμα των έλεγε ότι μόνον ή νηστεία και ή προσευχή θά έπέσυρον τό έλεος του Θεοϋ. Ο άγ. Ιωάννης Δαμασκηνός αναγράφει εις ένα Θεοτοκάριον του τά έξης: «Ο Θεηγόρος Ιωήλ έφη χρησμοδώς τό πενθείν ιερώς και κόπτεσθαι σάκκοις» είναι ευχάριστον και έπαγωγικόν μέτρον διά τήν ζωήν μας, άλλως αδικώς κοπιάζομεν επιτελοϋντες παράνομα έργα.

Άλλά παράλληλα μέ τά προλεχθέντα παραθέτομεν αύτοϋσιον τό Δοξαστικόν της 26ης Δεκεμβρίου του Θ. Ανατολίου έχον ως ακόλουθος:

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ ΚΣΤ'

Δόξα. Ήχος πλ. δ'. Ανατολίου

Αίμα και πϋρ, και άτμίδα καπνοϋ, τέρατα γής, ά προείδεν Ιωήλ: αίμα τήν Σάρκωσιν· πϋρ τήν Θεότητα· άτμίδα δέ καπνοϋ, τό Πνεϋμα τό Άγιον, τό έπελθόν τη Παρθένω, και κόσμον ευώδιάσαν. Μέγα τό μυστήριον, της σής ενανθρωπήσεως, Κύριε δόξα σοι.

Εις τά τρία αύτά Κεφάλαια του προφήτου Ιωήλ ως αναφέρουν οι Πατέρες τό αίμα και τό πϋρ προαιωνίζουν τήν Σάρκωσιν ή δέ άτμής καπνοϋ τό άγιον Πνεϋμα τό όποϊον έπεσκίαζεν τήν Παρθένον και ευώδίαζεν τόν κόσμον μέ τό μέγα μυστήριον της ενανθρωπίσεως του Λόγου.

Γράφονται διά τούς μή γνωρίζοντας τά της βιωτής και ζωής του προφήτου Ιωήλ ό όποϊος υπήρξε όχι μόνον Προφήτης διά νά σωθούν οι Ισραηλιταί αλλά έπίσης και Προφήτης προφητεύων τήν ενανθρώπιν του Κυρίου. Χαρακτηριστικώς αναφέρονμεν ότι ό ένθερμος οϋτος Προφήτης φωτιζόμενος από τό άγιον Πνεϋμα είπε τά όσα είπε διά τούς Ισραηλίτας του 8ου π.Χ. αλλά καθίσταται οϋτος έπίκαιρος σέ έμάς τούς έφησυχάζοντας και εξακολουθούντας νά διαπράττομεν άμαρτίας, διότι όσον ευπλαχνος και άν είναι ό θεός δέν είναι δυνατόν νά δεχθώμεν συγχώρεσιν, παρ' όλον τό μέγα έλεός Του, εάν και έμεις δέν μετανοήσομεν ειλικρινώς έξομολογούμενοι και κοινωνοϋντες τά Άχραντα Μυστήρια. Σημειώσατε, ως έξομολόγος, ακούω εν τώ μυστηρίω γεγονότα και άμαρτίες που είναι έκτός πάσης περιγραφής και μόνον ή θερμή προσευχή προς τόν Παντοκράτορα είναι δυνατόν νά τύχωμεν έλέους.

ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ, 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Κάθε έτος αύτήν τήν μέρα, ήμεις οι δράσαντες εις τό Άλβανικόν μέτωπον, ένθυμούμεθα τās σκληράς δοκιμασίας τās όποία υπέστημεν εν μέσω χιόνων εις τά κακοτράχαλα βουνά της Άλβανίας και δοξάζομεν τήν Ύπεραγίαν Θεοτόκον, εις ήν έχοντες τās μεγάλας έλπίδας μας, έσώθημεν και καταγράφομεν αύτά τά όλίγα εις δόξαν της Τριαδικής Θεότητος και της Άειπαρθένου και εις ζωντανήν ανάμνησιν της ένδόξου παραστάσεώς μας κατά τό 1940 εν τώ μετώπω. Ήμῶν των πιστών ή εύγνωμοσύνη προς τήν Μητέρα του Θεοϋ είναι άπειρος, διότι παρ' όλες τīs αντίξοες περιστάσεις της έκστρατείας, Αύτη έστάθη ή Σώτειρά μας.

Ιστορικά, όπως όλοι γνωρίζετε, μία όλόκληρος στρατιά Ιταλική έφοδιασμένη μέ τά τελειότερα όπλα της έποχής, οι λεγεωνάριοι και Άλπινι του Μουσολίνι, έπολέμουν μέ ήμās - μία δράκα ανθρώπων - έξοπλι-

μένων μέ τά έλάχιστα όπλα της έποχής εκείνης. Αϋτοί οι Ιταλοί λεγεωνάριοι σαν Γολιάθ έστάθησαν αντιμετώποι μέ ήμās οι όποιοι σαν τόν Δαυίδ μέ μία σφενδόνη κατετροπώσαμε και καθηλώσαμε τόν έχθρόν.

Εκείνο όμως τό όποϊον θέλομεν νά προσθέσωμεν αφήνοντας τήν ιστορικήν αφήγησιν και τό υπερτονίζομεν, ότι, εάν οι Έλληνες δέν είχαν τήν θείαν άρωγήν ό Μουσολίνι, έντός μιάς ή δύο ήμερών θά εύρίσκετο πρό των πυλών των Άθηνών. Τί κτύπημα αληθές κατά της υπερηφανίας αύτου του αλαζόνος δικτάτορα; Ο Θεός έταπείνωσεν τήν «έπηρμένην όφρύν του» και τόν έστειλεν εις τά Τάρταρα του Άδου, ό δέ Τσώρτσιλ πρωθυπουργός της Άγγλιας έλεγε ότι οι όλίγοι Έλληνες έφάνησαν λέοντες! Η Ιστορία θ' αναγράψη μεθ' υπερηφανίας τό έθνικό μας αύτό τρόποιον.

Νομοκανονικαί Παρατηρήσεις επί της απόφασεως του Πρωτοβαθμίου διά τούς Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου (Ν/κῆς Ἐκκλ. Ἑλλάδος), περί καθαιρέσεως ἀπό τῆς ἀρχιερωσύνης κ.λ.π. τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Χατζῆ, Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, Ματθαίου Καρπαθήκη καί Πολυκάρπου Λιώση, ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς (δικονομικῆς).

Υπό Νικήτα Κ. Ἀναγνωστοπούλου
Ἐπιτίμου Δικηγόρου
παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καί Συμβουλίῳ Ἐπικρατείας

Γ. (τελευταίον).

Ἐν ἀνακεφαλαιώσκει τῆς μελέτης, (τό Α καί Β μέρος, ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ φ. τῆς «Φ.Ο.» τῶν μηνῶν Ἰουνίου - Ἰουλίου 1991 σελ. 15-17 καί Αὐγούστου 1991, σελ. 17-18), τό Πρωτοβάθμιον διά τούς Ἀρχιερεῖς Συνοδικόν Δικαστήριον (τῆς Ν/κῆς Ἐκκλ. Ἑλλάδος), δικάσαν ἐρήμην τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Χρυσοστόμον Χατζῆν, Γερμανόν Βαρυκόπουλον, Ματθαῖον Καρπαθάκη καί Πολύκαρπον Λιώσην, ἐπέβαλεν εἰς τούτους τήν ποινήν τῆς καθαιρέσεως ἀπό τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος κ.λ.π.

Ἡ ἀπόφασις τυγχάνει ἀντικανονική, διά δύο σαφῶς δικονομικούς λόγους: Πρῶτον, διότι ἡ κλήτευσις τῶν Ἐπισκόπων ἐνώπιον τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου δεν ἐγένετο διά δύο Ἐπισκόπων καί δῖς (διά δευτέραν φοράν, ἐάν δεν προσέλη τήν πρώτην, ὅποτε καί μόνον δικάζεται ἐρήμην), ὡς διακελεύει εἰδικῶς διά τόν κατηγορούμενον Ἐπίσκοπον, ὁ ΟΔ' Ἀποστολικός Κανών, ἔχων μάλιστα καί οἰκουμενικόν κύρος, λόγῳ τῆς ἐπικυρώσεώς του ὑπό τοῦ Β' Κανόνος τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Ἱ. Πηδάλιον, «Ἀστήρ», 1970, σελ. 99).

Ἐν περιπτώσει ἀντιθέσεως νόμου τῆς Πολιτείας πρὸς Κανόνα τῆς Ἐκκλησίας, κατισχύει ὁ Κανὼν τῆς Ἐκκλησίας, ἐάν δ' ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος τῆς Πολιτείας, ὁ ἐναντιούμενος πρὸς τόν Ἱερὸν Κανόνα, εἶναι ἄνευ κύρους καί ἰσχύος. Ἰσχύς καί κύρος ἔχει μόνον ὁ Κανὼν τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὰς Κανονικὰς Διατάξεις, ἃς ἐξεθέσαμεν ἑκτενῶς ἐς τό Α' μέρος τῆς Διατριβῆς. (φ. «Φ.Ο.» Ἰουνίου - Ἰουλίου 1991, σελ. 16). Συνεπῶς ὡφείλετο δικάστηριον νά ἐφαρμόσῃ τόν ΟΔ' Ἀποστολικόν Κανόνα. Ἀθετηθέντος τούτου, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀντικανονική, διὰ μή κανονικὴν κλήτευσιν εἰς τήν δίκην τῶν καταδικασθέντων Ἐπισκόπων.

II

Δεύτερον, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀντικανονική καί διά ἑλλειπῆ σύνθεσιν τοῦ Δικαστηρίου. Αὕτη δεόν νά εἶναι, τουλάχιστον, 12μελής, κατὰ τόν ΙΒ' κανόνα τῆς Συνόδου τῆς Καρθαγένης: (κυρωθέντα καί ἀπὸ τόν Β' τῆς Πενθέκτης) «ἀπὸ δώδεκα ἐπισκόπων ἀκουσθῇ» (Ἱ. Πηδάλιον, ἐνθ' ἄνωτ' σελ. 469). (Καί κατὰ τόν ν. 5383/32 «περὶ Ἐκκλ. Δικαστηρίων», ἡ σύνθεσις εἶναι 12μελής, μέ τήν διαφορὰν ὅτι ταύτην οὗτος περιορίζει μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς «Δ.Ι.Σ.», ἐνῶ ὁ κανὼν τήν θεσπίζει ἀπεριφράστως).

Ἐν τούτοις, οἱ καθαιρέσαντες τούς τέσσαρας ἐπισκόπους ἦσαν ἐν ὅλῳ ἑνδεκα, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἐν ἀρχῇ τῆς ὁποίας ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν συγκροτησάντων τό Δικαστήριον μελῶν μετὰ τοῦ Προέδρου καί σημειοῦται «ἀπὸ ντος τοῦ ἐπ' ἀδείᾳ διατελοῦντος Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος Ἀμβροσίου» καί ἐν τέλει τῆς ὁποίας παρεντίθενται ὅλα τὰ ὀνόματα (ἑνδεκα μετὰ τοῦ Προέδρου) τῶν ὑπογραψάντων τήν ἀπόφασιν.

Ἀντικανονική, λοιπόν, ἡ καθαιρετική ἀπόφασις, τό μέν, ὡς πρὸς τήν διαδικασίαν κλητεύσεως τῶν κατηγορουμένων Ἐπισκόπων εἰς τήν δίκην, γενομένην ἐρήμην, τό δέ δι' ἑλλειπῆ σύνθεσιν τοῦ δικάσαντος Δικαστηρίου.

III

Ἀλλά τυγχάνει καί ἀντισυνταγματική ἡ καθαιρετική ἀπόφασις. Διότι ἀντιβαίνει ἐν ὅλῳ εἰς τήν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 2 ἐδ. 1 τοῦ τότε ἰσχύοντος Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος (ἀρθρον 3 παρ. 1 τοῦ νῦν ἰσχύοντος), ἡ ὁποία ἐπιτάσσει τήν «ἀπαρσάλευτον τήρησιν τῶν Ἱερῶν Ἀποστολικῶν καί Συνοδικῶν Κανόνων καί τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων».

Τό Συνοδικόν Δικαστήριον, μή τηρήσαν, ὡς πρὸς τήν διαδικασίαν τῆς κλητεύσεως τῶν καταδικα-

σθέντων Ἐπισκόπων τόν ΟΔ' Ἀποστολικόν Κανόνα περί τῆς διά δ' ο' Ἐπισκόπων καί δ' ἰς κλητεύσεως τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ καί τόν ΙΒ' τῆς Καρθαγένης περί τῆς ἐκ δ' ὡς δ' Ἐπισκόπων συνθέσεως τούτου, παρ' ἐβ' καί τήν ἀνωτέρω συνταγματικήν ἐπιταγήν, ἡ ὁποία κατοχυροῖ τοὺς ἀθετηθέντας Ἱεροὺς Κανόνας, τόν μὲν ὡς Ἀποστολικόν, τόν δέ ὡς Συνοδικόν.

Προστατεύει δέ τό Σύνταγμα ἅπαντας τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, δογματικούς τε καί διοικητικούς, (οἱ οἱ ἀθετηθέντες), ἀναξαιρέτως καί ἀδιακρίτως. Διότι ἅπαντες εἶναι ἐνιαῖοι καί ἀδιαίρετοι, ἰσόκυροι καί ἰσοδύναμοι καί ἀμετάβλητοι, μὴ δυνάμενοι νά καταργηθοῦν ἢ τροποποιηθοῦν, οὐδέ δι' ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, εἰ μὴ μόνον δι' ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ τουλάχιστον, Πανορθοδόξου τοιαύτης, ὡς ἐκτενῶς ἀνεπιτύχαμεν εἰς τό Β' μέρος τῆς Διατριβῆς (φ. «Φ.Ο.» Αὐγούστου 1991, σελ. 12).

IV

Ἐν συμπεράσματι, ἐκ τῶν ἐκτεθέντων νομοκανονικῶν καί συνταγματικῶν δεδομένων, ἡ ἐπιβληθείσα ὑπό τοῦ Πρωτοβαθμίου διά τοὺς Ἀρχιερεῖς Συνοδικῷ Δικαστηρίου τῆς Ν/κῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλ. Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Χριστοφόρον Χατζήν, Γερμανόν Βαρυκόπουλον, Ματθαῖον Καρπαθάκην καί Πολύκαρπον Λιώσην ποινὴ καθαιρέσεως ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος κ.λ.π., ἀντικανονικῶς καί ἀντισυνταγμα-

τικός, ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς (δικονομικῆς), διά τοὺς ἀνωτέρω λόγους, τυγχάνει ἀκυρὸς, ἀνίσχυρος καί ἀνύπαρκτος.

Κατ' ἀκολουθίαν οὗτοι εἶχον ἀκώλυτον τὴν ἐπισκοπικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἱεραπρακτεῖν καί χειροτονεῖν, ὄντες κανονικῶς καί ἐγκύρως χειροτονημένοι ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσσοστόμου, Δημητριάδος Γερμανοῦ καί Ζακύνθου Χρυσσοστόμου, πρὸ τῆς καθαιρέσεώς των, ἡ ὁποία, ἐξάλλου, ἦτο ὁμοίως, ἀκυρὸς, ἀνίσχυρος καί μηδέποτε ὑπῆρξεν, ὡς ἀντικανονικὴ καί ἀντισυνταγματικὴ καί αὕτη ἐξ ἀπόψεως διαδικαστικῆς (δικονομικῆς), ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τῆς κλητεύσεως εἰς τὴν ἐρήμην δίκην, ὡς κατεδείχθη καί εἰς τὴν περί αὐτῶν Διατριβῇ μου, τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδόξιας», (φ. Αὐγούστου - Σεπρίου 1990, σελ. 10-11 καί Ὀκτωβρίου 1990, σελ. 17-18).

Ἐπισημιοῦται ὅτι ἡ Διατριβὴ εἶναι πρωτότυπος, καθόσον, ἐξ ὧν γινώσκωμεν, οὐδεὶς ἄλλος ἔχει ἀσχοληθεῖ μὲ τὴν ἐρευναν τῶν καθαιρετικῶν ἀποφάσεων ἐκ τῆς ἀπόψεως τῶν ἀνωτέρω δικονομικῶν λόγων, ὧν ἡ βασιμότης τυγχάνει ἀναμφισβήτητος καί αὐταπόδεικτος.

(Διορθωτέα: εἰς τὴν «Φ.Ο.», Αὐγ. Σεπτ. 1990 διὰ τοὺς 3 Μητροπολίτας, σελ. 11, παραγ. IV, στίχ. 9, ἀντὶ «τῆς Ἀστυν. Ἀρχῆς», τό ὁρθόν, «κληρικοῦ». Καί εἰς τὴν «Φ.Ο.» Ἰουν. - Ἰουλ. 1991, διὰ τοὺς 4 Ἐπισκόπους, σελ. 16, παραγρ. II, ἐδάφ. 3, στίχ. 9, ἀντὶ «τῆς Ἀστυν. Ἀρχῆς», τό ὁρθόν, «κληρικοῦ»).

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. Ο ΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

Μετά τὴν ἀποδημίαν τοῦ Πατριάρχου ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε στόχος τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν διὰ τὰς οἰκουμενιστικὰς του τάσεις καί περιπτώξεις μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἀνά τὴν Ὑφήλιον καί διὰ τὰ ὁποῖα οὐκ ὀλίγα κατέγραψεν ἢ στήλη αὕτη ἐμφανίζεται ὁ νεοεκλεγείς τοῦ Φαναρίου Ἀρχων καί μὲ τὰς συνευτεύξεις του καί μὲ τὰ διαγγέλματά του πρὸς τόν Ἑλληνικόν λαόν νά ἀναγγέλῃ ὅτι θ' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τοῦ προκατόχου του ποῦ ἦσαν ἴχνη «ὀδυνηρά διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Θά ἀναμένωμεν ἐκτός ἀπὸ τὰς διαβεβαιώσεις του καί τὰ ἔργα του, εἰς τό θρησκευτικόν προσκλήνιον διὰ νά κρίνωμε ἐάν ὄντως ὀρθοτομεῖ τόν Λόγον τῆς Ἀληθείας διὰ νά κρίνωμεν ἀνάλογα. Ἐκεῖνο τό ὁποῖον λέγει διὰ ἀπὸ τὴν παπικὴν ἐκκλησίαν καί τὰς αἰρετικὰς προτεσταντικὰς παραφυάδας μᾶς θέτει εἰς κρίσιμον σημεῖον ὅτι ἡ στήλη αὕτη ἔχει νά γράψῃ πολλά διὰ τὴν μὴ ὀρθόδοξον τοποθέτησίν του. Ἄς ἀναμείνωμεν λοιπόν καί ἄς ζωσθῶμεν τὰ ὄπλα τοῦ Φωτός διὰ νά ἀντιμετωπίσωμεν τυχόν ἀντορθοδόξους παρεκλίσεις του.

2. ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ 666

Ἡ ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κινεῖται τόν τελευταῖον καιρὸν διὰ τὴν ἐπίλυσιν αὐτοῦ τοῦ ἀκανθώδους ζητήματος τῶν ταυτοτήτων καί τυχόν τῆς μνείας τοῦ 666 εἰς αὐτάς καί ὁ ὀρθόδοξος κόσμος θά διαπιστώσῃ ὅτι μὲ σθεναρά βήματα βαίνει πρὸς τακτοποίησιν αὐτοῦ. Ἄλλαι στήλαι τῆς ἐφημερίδος ἔχουν πλήρη ἐνημερότητα διὰ τὴν σχετικὴν ἐπιτυχίαν τῶν προσπαθειῶν. Δέν ἔχομεν τύπον τῆς ταυτότητος ἐνώπιόν μας διὰ νά κρίνωμεν τί μὲ γυμνὸ μάτι περιέχει διότι αὐτὰ ποῦ ἀναφέρονται ὅτι εἶναι δυνατόν νά ἀναγράφεται τό 666 μέσα εἰς τὴν μήτραν τοῦ ἐκτυπωμένου ἐντύπου δέν θά δυνηθῶμεν νά πάρωμεν τὴν ἀκράϊαν θέσιν τῆς ἀπορρίψεως τῆς ταυτότητος. Ἄς ἀναμείνωμεν λοιπόν καί ἐπ' αὐτοῦ καί «ὀψώμεθα ἐς Φιλίππους» ὡς ἀναγράφει τό ἀρχαῖον Ἑλληνικόν ρητόν.

Πάντως τὰ ὅσα «εἰργάσθησαν» οἱ Ἀγιορίται Ζηλωταί εἶναι ἄξια ἐπαίνου διὰ νά φθάσωμε εἰς τό σημεῖον ποῦ ἐφθάσαμε διὰ τὴν νέαν ταυτότητα.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Πληροφορούμε τούς αναγνώστας μας ότι και κατά τό τρέχον έτος 1991-92 παραδίδονται ΔΩΡΕΑΝ μαθήματα εκκλησιαστικής Βυζαντινής μουσικής εις Άγιαν Παρασκευήν, όδός Διοσκούρων 6, Μοναστηράκι κάθε Σάββατο 5 μ.μ. από 3/16 Νοεμβρίου, εύλογίας τής 'Ιεράς ήμών Συνόδου, υπό του καθηγητού τής μουσικής κ. Μιχαήλ Μακρή, μέλους έκλεκτου τής 'Εκκλησίας μας, όστις κατέχει άριστα τήν διδακτικήν τέχνην ως καθηγητής εις τήν Μέσην Γενικήν 'Εκπαίδευσιν.

Τα μαθήματα αυτά, είναι μία προσπάθεια ή όποία έχει επιφέρει καρπούς. Άρκετοί σπουδασταί τών

μαθημάτων εύρίσκονται εις λίαν ικανοποιητικών επίπεδον μουσικών σπουδών. Είναι ψάλται έν έξε-λίξει καί ψάλλουν εις 'Εκκλησίας, άλλοτε ως ψάλται καί άλλοτε ως βοηθοί ψαλτών. Αύτοί οι σπουδασταί τής Βυζαντινής μουσικής πληρούν καί συμπληρούν τήν έκλεκτήν Βυζαντινήν χορωδίαν εις τάς έκδηλώσεις τής 'Εκκλησίας μας υπό τήν διεύθυνσιν του καθηγητού αύτών κ. Μιχ. Μακρή.

ΥΓ. Πληροφορίαί διά τήν διεξαγωγήν τών μαθημάτων τηλ. 6821049 ή 2779872 (μήνυμα εις τηλεφωνή-τήν).

Ό χορός τών ιεροψαλτών κατά τήν τέλεσιν τών Θεοφανείων 1991 εις Πειραιά. Άποτελείται από τόν χοράρχην κ. Μιχ. Μακρήν καί από σπουδαστάς - ψάλτας τής Βυζαντινής μουσικής.

Ἡ ἐκλεκτή Βυζαντινὴ χορωδία κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 1990 εἰς τὸ θέατρον Ὀλύμπιον Πειραιῶς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μ. Μακρῆ. Τό πλεῖστον τῶν χορωδῶν εἶναι σπουδασταί - ψάλται τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.

Ἡ ἐκλεκτή Βυζαντινὴ χορωδία κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 1991 εἰς τὸ Δημοτικόν θέατρον Πειραιῶς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μ. Μακρῆ. Τα περισσότερα μέλη τῆς ἐξεκίνησαν τὴν σπουδὴν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς εἰς τὰ μαθήματα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς εἰς τὸ Μοναστηράκι.

ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Οί τόμοι ποῦ ἐγράφησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων διὰ τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν θεῖαν μορφήν, τὸν σωτὴρα αὐτόν τῆς Θεο/νίκης καὶ ὅλης τῆς ὑψηλίου δέν θά σταθοῦν ἐμπόδιον γιὰ τὸν γράφοντα τὴν βιωτὴν τῶν ἀγίων νά μὴν συμπληρώσουμε καὶ ἡμεῖς τὸ ἐλάχιστον φόρον τιμῆς γιὰ τὸν ἅγιον αὐτόν ποῦ τὸν ἔχομεν στό εἰκονοστάσιον καὶ τίς περισσότερες φορές ἐντός τῆς καρδιάς μας, ἢ στὰ πενιχρά θαλάμια. Ὡς φαίνεται ὁ ἅγιος αὐτός λόγω τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας του καὶ μέ πληθος τίτλων κοινωνικῶν καὶ μορφώσεως ἐστάθη, στενωρεῖα τῇ φωνῇ ἐνώπιον τοῦ Διοκλητιανοῦ νά ὁμολογήσῃ Θεόν ζῶντα. Ποιοὶ ἐξ ἡμῶν μεταβαίνοντες εἰς τὴν Θεο/νίκην δέν ἐπισκέπτονται τὸν Ἱ. Ναόν του καὶ κάτωθεν αὐτοῦ τὴν κρύπτῃν ὅπου ἐφυλακίσθη ὁ ἅγιος ἐν μέσῳ ἐρπετῶν καὶ σκορπίων, νά ὁμολογήῃ καὶ νά ἐνθαρῦνῃ τὸν ἅγ. Νέστορα διὰ νά ἀντιμετωπίσῃ τὸν διάσημον παλαιστὴν τοῦ ἄρχοντος Λυαῖον, ὁ ὁποῖος κατετροπώθη ἀπὸ τὸν Νέστορα, δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ, μόνον τοῦ Σταυροῦ. Ὁ ἅγιος Δημήτριος εἶναι μεγαλομάρτυς καὶ τὸ ἀπέδειξε εἰς τὸν ἀφισθητοῦντα μοναχόν τοῦ Χολομόντος. Ὁ ἅγιος τοῦ ἀπέδειξε ὅτι ὄχι μόνον εἶναι μεγαλομάρτυς ἀλλὰ καὶ μυροβλήτης. Οἱ παρελθόντες αἰῶνες κατέγραψαν τὸ μέγιστον θαῦμα τῆς μυροβλήσεως ἡμεῖς δὲ οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι δέν εἴμεθα σέ θέσῃ νά τύχωμεν αὐτῆς τῆς ἁγίας «προνομίας» νά βλέπουμε τὸν ἅγιον περιελοισμένον μέ μύρα. Μόνον ἡ καρδιά μας ἐν ταπεινότητι καὶ ἐν μεγίστῃ καθαρότητι εἶναι δυνατόν νά «αἰσθανθῶμεν» αὐτὸ τὸ θεῖον δῶρον τῆς μυροβλήσεως. Ὡς ἀγωνισθῶμεν καὶ θά τὸ ἐπιτύχωμεν.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης, Ἀρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως ὁ Νηστευτὴς κατὰ τοὺς χρόνους Τιβερίου καὶ Μαυρικίου τῶν Βασιλέων Στ' μ.Χ. αἰῶνα ἐγεννήθη εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, καὶ ἀνετράφη κατὰ Θεόν, διελθὼν τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν, μέ ἄκρον φιλόπτωχον καὶ φιλόξενον πνεῦμα Θεοῦ.

Οὐρανόθεν ἀποκληθεὶς ὡς Μέγας Ἰωάννης ἐδεχθὲ ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης καὶ ἐγένετο Πατριάρχης μέ χριστιανικὸν φιλακόλουθον κοινωνικὸν ἔργον ἐν τῇ Βασιλευούσῃ. Ἡ προσωπικὴ του ζωὴ πάντοτε ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ κατηξιώθη θείων χαρισμάτων καὶ ἀπεκλήθη παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Νηστευτὴς μέ θαύματα τοιαῦτα οὕτως ὥστε νά εἶναι παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Χαρακτηριστικῶς ἀναγράφομεν ὅταν ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος καὶ ἐξετέθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ προσκύνημα ὁ Ἐπαρχος Νεῖλος ὁ ἐνδοξος ὡς τὸν ἀναγράφει ἡ Ἱστορία, ἡσπάθη μετὰ δακρύων τὸ θεῖον σκῆνωμα ὁ δὲ νεκρὸς ἐγερθεὶς ἐν τῷ φερέτρῳ κατησπάσθη τὸν ἄρχοντα πρὸς κατάπληξιν ὅλου τοῦ πληρώματος. Αὐτὸ καὶ μόνον ἀποδεικνύει τὴν ἀγιότητα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ ἡμεῖς δὲ νά σωφρονισθῶμεν καὶ νά ζήσωμεν ἐπὶ μετаноίας διότι ὁ Κύριος εἶναι ἐγγὺς καὶ βλέπει ὁδυνῶς τὰς ἠθικὰς μας πτώσεις. Εἶθε ὁ ἅγιος νά γίνῃ μεσίτης μας.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Πανηγυρικός ἐσπερινός μέ ἀνοιξαντάρια καὶ λιτὴν ἔλαβε χώραν τὴν δὲ κυριώνυμον ἡμέραν ἐπανηγύρισε ὁ Ἱ. Ναός μέ χοροστατοῦντα τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην κ. Γερρόντιον καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ ναοῦ π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον, μέσω πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος τόσο ἐκ Σαλαμίνας ὅσον καὶ ἐκ τῶν περιχώρων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. Δεξιὸς ἱεροψάλτης ὁ κ. Ἰωάννης Περδικούρης. Ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης ἠύλογησε τοὺς ἄρτους καὶ ὠμίλησε κατὰ τὸ κοινωνικὸν μέ τὸ γνωστὸν πατρικὸν ἐνδιαφέρον του. Ἐπηκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνος καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν ἡ ἀδελφότης τῆς Ἱ. Μονῆς Μουλκίου Σαλαμίνας παρέθεσε τράπεζαν τόσο ἐν τὸν ἀρχιερέα ὅσον καὶ εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἐκκλησιάσματος. Ὁ π. Χριστόφορος οἰκοδομεῖ παρεκκλήσιον τιμώμενον ἐπ' ὄνομα τοῦ ἁγ. Μηνᾶ εἰς δὲ τὸν χώρον τῆς Ἱ. Μονῆς γίνεται ἐργώδης προσπάθεια ἐκτροφῆς μικρῶν ἐδωδῖμων μαστοφόρων (κονίκλων) κ.ἄ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ Η ΟΙΚΤΡΗ ΑΠΡΑΞΙΑ

του Ἀρχιμ. Θεόκλ. Κουμαριανού, Πρωτοσύγκελου
της Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος

Σ' αὐτή την κρίσιμη καμπή της ιστορίας μας, όπου οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Βαλκανικῆς ἀναζητοῦν μιὰ νέα θέση μέσα στὴν οἰκογένεια τῶν ἐθνότητων καὶ όπου οἱ καιροὶ ἐπιβάλλουν μιὰ ὀρμητικὴ καὶ θεσματικὴ, θα ἔλεγα, προβολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀναζητῶ νὰ διακρίνω τῆς Ἐκκλησίας μας τὴ θέση. Γράφονται πολλὰ καὶ λέγονται περισσότερα γιὰ τὸ ρόλο τῆς στὴν ἐνωμένη Εὐρώπῃ. Ἀκούονται πολλὰ ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀνάγκη προώθησης τῶν θέσεών μας στὰ Βαλκάνια διὰ μέσου τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ προσπαθῶ νὰ δῶ τί τέλος πάντων συμβαίνει μὲ τὴ δική μας Ἐκκλησία. Ζεῖ, κινεῖται, αγωνιᾷ, σκέπτεται, αποφασίζει, ἐνεργεῖ, συναγεῖρει; Ἡ ἀντιθέτως ὑπνώττει, ἀρνεῖται νὰ συστρατευθῇ ἢ καὶ ἀπέχει ἐπιδεικτικὰ ἀπὸ κάθε προβληματισμοῦ ἢ τὸ χειρότερο δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ προβληματισθῇ;

Ὅση καλὴ διάθεση κι ἂν διαθέτει κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφύγει τὸν πειρασμό νὰ διαπιστώσει ὅτι ἅπνοια καὶ μακαριότης χαρακτηρίζουν τὴν Ἐκκλησίαν μας. Ὁ κόσμος καίγεται καὶ οἱ καιροὶ ἀλλάσσουν κί ἐμεῖς ἐδῶ ἐφησυχάζουμε.

Τό ὑπ' ἀριθμ. 1 πρόβλημά μας εἶναι ἡ ἐπαναφορά τῶν ἐκπιπτῶν Μητροπολιτῶν καὶ ἡ ἐκλογὴ καὶ χειροτονία νέων Ἐπισκόπων. Εἶναι καὶ αὐτὰ ὅπως-ποτε προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὅλα τὰ ἄλλα; Πότε ἡ Ἱ. Σύνοδος μας ἀσχολήθηκε μὲ αὐτά; Πότε συνεκάλεσε τίς πνευματικὲς δυνάμεις τῆς Ἐκκλησίας σὲ κοινὸ προβληματισμό, ὥστε νὰ χαράξει μιὰ γραμμὴ πλεύσεως ποῦ ὅλοι μας θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουμε; Δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἐπιδεικτικὰ ἀπούσα ἀπὸ ὅλα τὰ μεγάλα σύγχρονα προβλήματα. Τί ἔκανε γιὰ τὰ ναρκωτικά, γιὰ τὴ νεολαία, γιὰ τὴν ἀνεργία, γιὰ τὴν οἰκογένεια, γιὰ τίς αἰρέσεις, γιὰ τὰ τηλεοπτικὰ δίκτυα, γιὰ τὴν ἐπιμόρφωση τῶν στελεχῶν τῆς, γιὰ τὴν ἐξασφάλιση νέων καὶ ἀξιόλογων κληρικῶν, γιὰ τὴ δημιουργία Θεολογικῆς Σχολῆς, γιὰ τὴ διαμόρφωση τῆς κοινῆς γνώμης;

Πότε ἡ Ἐκκλησία μας κάθησε ν' ἀσχοληθῇ στὰ σοβαρὰ μὲ τὰ μεγάλα ἠθικὰ σύγχρονα προβλήματα ὅπως εἶναι οἱ μεταμοχεύσεις, τὸ AIDS, ἡ τεχνητὴ γονιμοποίηση, οἱ φέρουσες μητέρες, τὰ παιδιά τοῦ σωλήνα;

Πότε ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἐνεθάρρυνε νέους καὶ ἱκα-

νοὺς κληρικούς, ὥστε νὰ σπουδάσουν, νὰ μορφωθοῦν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν γιὰ νὰ ἀξιοποιηθοῦν; Πότε ἡ Ἐκκλησία μας φρόντισε νὰ σιγουρίσει τὰ οἰκονομικά τῆς, νὰ μὴ ξεπουλήσει τὴν περιουσία τῆς καὶ νὰ μὴν ἀπαλλοτριωθῇ τῶν δικαιωμάτων τῆς; Περιφέρει τὸν δίσκον τῆς ἐπατείας καὶ διασπασθίζει ὅ,τι τῆς ἀπέμεινε μὲ σκανδαλῶδεις παροχές καὶ κυριολεκτικὸ ξεπούλημα, ποῦ συνιστᾷ ἐγκλημα καθοσιώσεως. Πότε ἡ Ἐκκλησία σκέφθηκε τοὺς παπᾶδες τῆς, τὴν ποιμαντικὴ τους δραστηριότητα, τὸν ἐφοδιασμό τους μὲ ὑλικὸ καὶ μέσα;

Πότε ἡ Ἐκκλησία ἔδωσε μιὰ γραμμὴ σὲ ὅλους μας, ἰδίως τώρα ποῦ τόσα περιμένει ὁ κόσμος ἀπὸ αὐτήν; Δυστυχῶς τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐγίνε καὶ οὐτε πρόκειται νὰ γίνει. Γιατί ὅλα κοιμούνται, οἱ ἐπιτηδεῖοι ἐπωφελοῦνται πρὸς ἴδιον ὄφελος καὶ τὸ σκάφος βυθίζεται. Δὲν ἐννοῶ τὴν θεϊαν ὁλκάδα τῆς Ἐκκλησίας ποῦ εἶναι θεοῖδρυτος. Ἐννοῶ τὸν ἐξευτελισμὸ μας, ὡς κληρικῶν, στίς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας. Δὲν μᾶς δίνουν σημασία γιατί ἔτσι θελήσαμε. Καὶ δὲν μᾶς ὑπολογίζουν, γιατί πολλοὶ μεγαλόσχημοι ἐξακολουθοῦν νὰ ρεμβάζουν καὶ νὰ ἡρεμοῦν ἐνῶ ὅλα κινοῦνται καὶ πολλὰ ἀνατρέπονται.

Δὲν παραγνωρίζω μεμονωμένες κραυγές ἢ καὶ δραστηριότητες ποῦ, ὅπου συμβαίνουν, προκαλοῦν θαυμασμό καὶ φιθύρους εὐχαριστήσεως. Ἡ κατάσταση δὲν μεταβάλλεται. Ἡ γενικὴ εἰκόνα εἶναι αὐτὴ ποῦ παραπάνω περιέγραψα. Ἡ μακαριότης καὶ ὁ ἐφησυχασμὸς σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς διοικητικῆς, κλίμακος εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας. Μοιραῖοι καιροὶ! Θὰ πληρωθοῦν πολὺ ἀκριβὰ πολὺ σύντομα. Ὁ λαὸς καὶ οἱ ἄρχοντες βλέπουν καὶ κρίνουν. Ἄς μὴ μᾶς κακοφαίνεται ὅταν δὲν μᾶς ὑπολογίζουν.

Καλὰ μᾶς κάνουν, γιατί εἴμαστε ἄξιοι τῆς τύχης μας. Τελικά ὁ καθένας ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἄς κινηθῇ μόνος του. **Μη περιμένετε γενικὴ κινητοποίηση. Δὲν θὰ γίνει.** Οἱ μηχανές τοῦ σκάφους δουλεύουν στὸ ρελαντί. Σιγὰ, μὴ ξυπνήσουμε τοὺς ὑπνώττοντες, μὴ ἐνοχλήσουμε τοὺς ἐφησυχάζοντες. Σιγὰ, ἀπαλὰ, μαλακά.

«Ὁ κόσμος παράγεται καὶ αἱ ἐπιθυμίαι αὐτοῦ». Ἐμεῖς ἄλλωστε ἐμάθαμε τόσα χρόνια νὰ ἀτενίζουμε τὸν οὐρανό, καὶ νὰ ἀσχολοῦμεθα μὲ τὴν ἄλλη ζωὴ, μὲ τοὺς νεκρούς. Ἐτσι δὲν μᾶς λένε οἱ ἐχθροὶ καὶ εἰρωνές μας; Καὶ ἔχουν ἄδικο;

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ «ΟΙΚΤΡΗ ΑΠΡΑΞΙΑ»

Μέ τον τίτλον αὐτόν ἐδημοσίευσε πρό καιροῦ ἐπικαίρον ἄρθρον ἡ ἐφημερίς ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ (6-7-91) εἰς τό ὅποιον προβάλλονται μερικές ἀλήθειαι.

Ὁ διαμαρτυρόμενος κληρικός π. Θεόκλητος ἔχει συλλάβει τό πρόβλημα τοῦ κινδύνου καί δικαίως ἀφήνει νά βοηθῇ πού ὁδηγεῖται ἡ Ἐκκλησία τελικά.

Παραθέτομεν αὐτοῦσιο τό κείμενο καί ἐν συνεχείᾳ κάνουμε τίς δικές μας σκέψεις καί παρατηρήσεις.

Πράγματι «οἱ καιροί ἐπιβάλλουν μία ὀρμητική καί θεαματική προβολή τῆς ὀρθοδοξίας» ἀλλά ὑπό ποιῶν; Ποιοί σήμερα ἐκ τῶν ταγῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἐξωτερικοῦ διαπνέονται ἀπό ὀρθόδοξα αἰσθήματα; Ποιοί πονοῦν τήν ὀρθοδοξίαν καί ποιοί ὁμολογοῦν τήν αὐθεντιαν τῆς ὡς μοναδικήν ἀλήθειαν πίστεως; Συμφωνοῦμεν μέ τόν γράφοντα πρωτοσύγγελον ὅτι ἡ νεοσημερολογιτική Ἐκκλησία «δέν εἶναι σέ θέση νά προβληματισθεῖ» καί ὀρθῶς παρατηρεῖ: «Τί ἔκανε γιά τά ναρκωτικά, γιά τή νεολαία, τήν (διαλυομένην) οἰκογένεια, τά τηλεοπτικά δίκτυα καί ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ»; Εἶναι πολύ εὐλογα καί ὀρθά ἐρωτήματα. Ἀλλά τί μπορεῖ νά κάνει γιά ὅλα αὐτά καί προπαντός γιά τίς αἱρέσεις ἀφοῦ ἡ ἴδια παρακάθετά μετὰ τῶν πάσης φύσεως αἰρετικῶν στό δυσσεβές Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καί συμπροσεύχεται καί συλλειτουργεῖ μέ τοὺς Παπικούς, πράγμα πού μετὰ φρικτῶν ἐπιτιμιῶν οἱ ἱεροὶ κανόνες ἀπαγορεύουν;

Τί θά λέγατε καί γιά τήν ἰδεώδη συμπροσευχή στήν Ἀσίῃ μετὰ τῶν Βουδιστῶν, Μωαμεθανῶν, Ἑβραίων, εἰδωλολατρῶν, μάγων καί Σατανιστῶν γιά... τήν εἰρήνην τοῦ κόσμου(!).

Πῶς εἶναι δυνατόν νά διαπαιδαγωγηθῇ ὁ λαός ἐν «παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου» καί ὀρθοδόξῳ φρονήματι ὑπό τῶν προκαθημένων του ὅταν τόσες δυσσεβεῖς βλασφημίες καί αἰρετικές δοξασίες λαμβάνουν δημοσιότητα χωρίς συνεπειάς περί «ναρκισμοῦ τῆς ὀρθοδοξίας» περί τοῦ Μωάμεθ ὡς Ἀποστόλου, περί ἀρνήσεως τοῦ δόγματος τῆς Ἁγίας Τριάδος, περί τοῦ ὅτι «ὁ Χριστός δέν κατέβη ἀπό τόν οὐρανόν τέλειος καί ἀναμάρτητος» περί χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἱεροῦ πηδαλίου ὡς κοινοῦ χάρτου!!, περί τοῦ δυνατοῦ τῆς μεταλήψεως τῶν ὀρθοδόξων εἰς Παπικούς ναούς ὅπου δέν ὑπάρχουν ὀρθόδοξοι ναοί, περί συμφωνίας πρὸς ἔνωσιν μετὰ τῶν αἰρετικῶν μονοφυσιτῶν καί τόσα ἄλλα;

Ὅρθῶς καί πάλιν χαρακτηρίζει τήν ἐποχήν μας ὁ ἀρθρογράφος «Μοιραῖοι καιροί! Θά πληρωθοῦν πολύ ἀκριβὰ πολύ σύντομα». Συμφωνοῦμεν ὅτι θά πληρωθοῦν ἀκριβὰ ἀλλά ποιοί θά θρηνήσουν;

Ποίων ἡ συνείδησις διαμαρτύρεται ἐν τῇ πράξει; Ἀλλά καί τί θά ὠφελήσῃ ὁ θρῆνος ὅταν τό κακόν θά ἔχει ἤδη συντελεσθεῖ;

Στήν ἀρχή προλαμβάνεται τό κακόν καί τότε χρειάζεται δραστηριοποιήσις διὰ τήν ἐξουδετέρωσιν του καί ὄχι ὅταν ἤδη ἔχει συντελεσθεῖ ἡ ἀνομία. Τό «ἐφesuχάζειν ἐν ὥρᾳ πολέμου ἴδιον ἀρνήσεως ἐστί» λέγουν οἱ Πατέρες. Ὅφειλει λοιπόν ἡ Ἐκκλησία νά δραστηριοποιηθῇ πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς πού ἀναφέρθησαν καί περισσότερον εἰς τόν τομέα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς νά ρίξῃ τό βάρος, ἡ ὅποια δέν ἔχει καμμίαν θέσιν ὡς Κρατικῇ Σχολῇ πλέον, ἀφοῦ ἐφθασε εἰς τό οἰκτρὸν κατάντημα νά ἔχει φοιτητάς ἀσχέτους καί ἐν πολλοῖς ἀθέους ἐπειδὴ οἱ βαθμοὶ τῶν ἐξετάσεων ἀβουλήτως ἐκεῖ τοὺς κατέταξαν διὰ νά γίνουν οἱ ἐπαγγελματίαι καθηγηταὶ πού δημιουργοῦν τήν ἄθεον ἐλληνικὴν κοινωνίαν διότι ἀθέως διαπαιδαγωγοῦν τήν μαθητικὴν νεότητα εἰρωνευόμενοι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τὴν Ἁγίαν Γραφήν καί δεχόμενοι τήν καταγωγὴν τῶν ἐκ τοῦ πηθήκου!

Ναί! οἱ ... «Θεολόγοι» (!) τῆς ἐποχῆς μας!

Ποῖος εὐθύνεται διὰ τόν χριστιανικὸν ἀποπροσανατολισμόν καί δὴ τόν ὀρθόδοξον; Καί πάλιν ἡ ὑπνώτουσα Ἐκκλησία.

Θαυμασμόν μᾶς προξενεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἀθέου παραπετάσματος, ἡ ὅποια καίτοι ἐν διωγμῷ καί στερήσει εὐρισκομένη κατόρθωσε νά δημιουργήσῃ Θεολογικὰς Σχολὰς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς διὰ νά ἐλέγχει τοὺς φοιτητάς καί νά προσφέρει εἰς τὴν κοινωνίαν ἀποφοίτους ἀληθεῖς Θεολόγους ὡς τό «ἄλας τῆς γῆς», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό ἰδικόν μας ἐδῶ «μωρόν ἄλας» ἐκ τῶν ἀποφοίτων.

Πολλοὶ Ἕλληνες φοιτηταὶ σπουδάζουν εἰς τὴν γείτονα Γιουγκοσλαβίαν, οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦν διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς Σχολῆς ὡς πρὸς τόν αὐστηρόν Θεολογικὸν καταρτισμόν τῶν καί τὴν σοβαρότητά της.

Ἐάν καί ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἐμμεῖτο τό θεᾶρεστον τοῦτον ἔργον, ἡ ὅποια σημειωτέον ἔχει τόν τρόπον διότι εἰς τοῦτο ὠφείλε νά διαθέσῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν της πού τόσον ἐνδιαφερόντως τὴν ἀπασχόλησε εἰς τό πρόσφατον παρελθόν, θά εἶχε θαυμάσια ἐπιτεύγματα σήμερον· καί ἡ νεότης καί γενικότερον ἡ κοινωνία θά εἶχαν ἄλλην ὕψιν μέ ἐμφανὴ τὴν συνέχειαν τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ ἰδεώδους. Ἐν κατακλείδι δέ, θά ἐλέγαμεν εἰς τόν Πανοσιολογιώτατον ἀρθρογράφον καί πάντα ἄλλον ἀρθρογραφοῦντα διὰ τά κακῶς ἔχοντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, νά μὴ περιορι-

σθούν μόνον εις τόν χάρτην ἀλλά νά δραστηριοποιηθούν καί διὰ τοῦ ἔργου, διότι τὰ γραφόμενα καί τὰ λαλούμενα τὰ παίρνει ὁ ἀνεμος τοῦ χρόνου καί τὰ ἐξα-

λείφει ἡ ἀδιαφορία τῶν κρατούντων. Ἄλλοιῳς, θά πρέπει νά τοὺς ὑπενθυμήσωμεν τό ρητόν, «μακάριοι οἱ λαλοῦντες εἰς ὦτα ἀκουόντων».

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ

ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιώτατου καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀδελφοθέου Ἀρχ. Μακαρίου.

Τελευταῖον.

Ἡ ἐκκλησιαστική παράδοσις ἀποτελεῖ ἰσοτίμος πηγή πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, προβάλλεται ἐν τῇ παραδόσει ἡ αὐθεντία τῆς ἐκκλησίας καί δι' αὐτῆς καθίσταται αὕτη φύλαξ καί ἐρμηνευτὴς τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Προσπάθεια τοῦ Μ. Βασιλείου, ἦτο νά ἀνακαλύψῃ τὸν κεκρυμμένον νοῦν καί τὴν διάνοιαν τῶν γραφόμενων, προκειμένου νά ἐπιτευχθῇ ἡ ἐρμηνεία τῆς Γραφῆς καί ὁ σκοπὸς τῆς Γραφῆς.

Ὁ ἱερώνυμος παρατήρει, ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ αἰρετικοὶ στεροῦνται τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν ἤμπορουν νά γνωρίζουν τό Εὐαγγέλιον.

Ἐκεῖνο ποῦ ἐτόνιζε, ἦτο «ὁμοφωνεῖν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ὁ δὲ ἱερός Αὐγουστίνος, ὑπεστήριζε ὅτι ὁ ἴδιος ἀπεδέχθη τό εὐαγγέλιον, μόνον ὅταν παρεκινήθη ὑπὸ τῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ σκοπὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, εἶναι ἡ πίστις καί ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν πιστῶν, ὡς πλαίσιον δὲ τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας, εἶναι ἡ ἐκκλησία, ἡ ἐνότης καί ἡ ἀγάπη.

Ἡ ὀρθή ἐρμηνεία, βασίζεται εἰς τὴν πίστην καί εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ ἐρμηνευτοῦ.

Ὁ Αὐγουστίνος τονίζει ἂν κλονισθῇ ἡ αὐθεντία τῶν Γραφῶν, τότε καί ἡ πίστις θά στεγασθῇ καί ἡ ἀγάπη, θά ψυχρανθῇ.

Θέλει νά τονίσῃ, ὅτι ἡ ἐρμηνεία τοῦ εὐαγγελίου δύνανται νά ἐπιτευχθῇ μόνον ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας.

Τέλος ὁ Βικέντιος ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνείαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, ἀντιπαραθέτει τό κοινὸ φρόνημα τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, διότι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐδίδοντο διάφορα σημασίαι εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐνῶ ἐξαπλοῦταν εἰς δὴν τὴν Οἰκουμένην, ἐν τούτοις διατηρεῖ μίαν πίστιν, τὴν ὁποίαν ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ διάδοχοι του. Κατὰ δὲ τό δόγμα τῆς ἐκκλησίας ἔπρεπε νά ὑφίσταται ἡ ἀναγνώρισις τῆς καθολικότητος (πανταχοῦ), τῆς ἀρχαιότητος (πάντοτε) καί τῆς ὁμοφωνίας (παρὰ πάντων) τῆς συνειδήσεως τῆς ἐκκλησίας.

Ὅμως ἡ ἀποψις αὕτη δὲν μπορεῖ νά ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πραγματικότητα, διότι οἱ ὀρθόδοξοι ἀποτελοῦν τό μικρὸν ποίμνιον ἐναντι τῶν αἰρετικῶν ἢ ἀπίστων. Μόνον κατὰ τὰς τρεῖς πρώτους αἰῶνας ἐφαρμόζεται τό κριτήριον τοῦτο τοῦ Βικεντίου, ὅτι ἡ παράδοσις μετεβίβασθη προφορικῶς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων.

Μεγάλην σημασίαν ἔχει ἡ ἐσωτερικὴ καθολικότης καὶ ὄχι ἡ ἐμπειρικὴ οἰκουμενικότης.

Τό δικαίωμα διδασκαλίας τό ὁποῖον ἐχορήγησεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς Πατέρας καί Ἐπισκόπου τῆς ἐκκλησίας διὰ τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ἐκ τῶν λειτουργημάτων τῆς καθολικῆς πληρότητας τῆς ἐκκλησίας, νά μαρτυρῇ, νά ἐκφράζῃ καί νά κηρύττῃ τὴν πίστιν καί ἐμπειρίαν τῆς ἐκκλησίας. Εἶναι φανερόν ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀνήκει ἡ ὀρθή ἐρμηνεία τῶν Γραφῶν ὡς τελούτων ἐν οὐσιαστικῷ συνδέσμῳ μετὰ τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἀποστόλων.

Ἀξιοσημεῖωτον εἶναι ὅτι δὲν ἀνήκει ἡ καθ' εὐθείαν μελέτη αὐτῶν (Γραφῶν) ἀποκοῦνται καί οἱ θεόπνευστοι διδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι καί μάρτυρες τῆς Χριστοῦ θεότητος γεγόνασι.

Οἱ Πατέρες παρέλαβον τὴν πίστιν περὶ Χριστοῦ, ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων. Ἀλλὰ ὅπως ἡ διδασκαλία αὐτῶν διὰ νά κατανοηθῇ πρέπει νά ἐξετάζεται εἰς ὅλον, διὰ τοῦτο καί αἱ ὑπὸ τῶν Πατέρων διδόμεναι ἐρμηνεῖαι πρέπει νά μὴ λαμβάνονται μεμονωμένως ἀλλὰ ὑπὸ τό πνεῦμα τῆς ἐνότητος τῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐκφράζει καί τό πνεῦμα αὐτῶν, τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν τῶν ὁποῖαν ἐξέφρασαν διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἡ ὀρθή τοποθέτησις τῶν Χριστιανῶν ἐναντι τῆς ἀληθείας (ὀρθή δόξα) καί ἡ ὑπ' αὐτῶν κατοχὴ τῆς διδασκαλίας τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, συνδέονται στενά μετὰ τῶν Πατέρων.

Οὗτοι ἀποτελοῦν τοὺς σταθμούς τῆς διατηρήσεως καί προβολῆς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ὡς ἐρμηνευτὲς δὲ ἐφάνησαν ἐξαίρετοι καί μοναδικοὶ διδάσκαλοι, διότι αὐτοὶ ζοῦν τὴν ἐνότητα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί Παραδόσεως πίστεως καί ζωῆς τῆς ἐκκλησίας καί μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκφράζουν τὴν ζωὴν καί πορείαν τῆς.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΥΟ- ΝΤΟΣ κ.κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΟΡΦΑΝΟΥ

Νομίζομεν χρέος καί ἐκκλησιαστικόν καί κοινωνικόν ν' αναγράψωμεν ὀλίγα τινά γιά τήν Μητρόπολιν τῆς Θεσ/νίκης ἐφ' ὅσον συνέβη νά φιλοξενηθοῦμεν ἐν αὐτῇ ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, ὁδεύοντες γιά τό ταξιδιόν μας πρός τό ἅγ. Ὅρος.

Εἰς τήν ἐν λόγω Μητρόπολιν συντελεῖται μία πνευματικῶς ἐργώδης προσπάθεια ποῦ τιμᾷ τόν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ. Ὁ ἀρχιερεὺς κ. Εὐθύμιος πλαισιούμενος ἀπό μίαν δεκάδα ἱερῶν διακόνων καί λοιπῶν κληρικῶν μέ καταφανή τήν προσωπικότητα τοῦ Γέροντος Μακαρίου Καθακίδου ἐμφανίζει ὅτι εἶναι μία κυψέλη ἡ ὁποία δίδει καί θά δίνει εἰς τό μέλλον πνευματικά ἀναστήματα. Δίδομεν μία ἀπλή περιγραφή τοῦ τί συντελεῖται ἐν Θεσ/νίκη διὰ νά ὑποκινήσωμεν καί τās ἄλλας Μητροπόλεις καθὼς ἐπίσης καί τόν ἄλλον Ἑλληνικόν λαόν τῶν Γ.Ο.Χ. ὅτι ἡ Βόρειος Ἑλλάς ἴσταται προμαχὼν τῆς Ὁρθοδόξιας. Αἱ τυχόν αἰτιάσεις αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατόν νά λέγονται δέν εἶναι δυνατόν νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν διότι ὅπως λέγει καί τό Εὐαγγέλιον τό πνευματικόν δένδρον τότε **γνωρίζεται** ὅταν εἶναι εὐσκιόφυλλον καί παράγει καρπούς σύμφωνα μέ τὰ χριστιανικά ἰδεώδη.

Δέν θ' ἀνατρέξωμεν εἰς ἄλλας δραστηριότητας τοῦ Μητροπολίτου Θεσ/νίκης δι' ἄλλα σημεῖα τῆς Βορείου Ἑλλάδος διότι δέν ἔτυχε νά ἔχωμεν προσωπικήν ἀντίληψιν δι' αὐτά ἀλλά ἀπλῶς γράφομεν τὰ ὅσα ὑπόκεινται εἰς τήν προσωπικήν μας ἐμπειρίαν. Κατά συνέπειαν θά εἰπῶμεν ὀλίγα διὰ τήν νεόδητον Ἐκκλησίαν τῆς Γοργοῦπηκῆς εἰς Εὐοσμον Θεσ/νίκης. Εἶναι μία γιγαντιαία προσπάθεια τοῦ π. Μακαρίου καί τῶν συνεργατῶν του διὰ τήν ἀνοικοδόμησιν αὐτοῦ τοῦ Ναοῦ καθὼς ἐπίσης καί τοῦ πληρώματος αὐτῆς διότι προηγήθη ἐργασία σημαντική εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς. Ἐγράψαν καί εἰς τό περιοδικόν τῆς Θεσ/νίκης «Ὁρθόδοξος Παρουσία» τὰ τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἀλλά ὁ γράφων θά ἐπισημάνει ὁρισμένα χαρακτηριστικά τὰ ὁποῖα ὑπέπεσαν στήν ἀντίληψί μου. Κάνει ἰδιαίτερα ἐντύπωσιν εἰς τόν ἐπισκέπτην τό ξυλόγλυπτον τέμπλον καθὼς ἐπίσης καί αἱ μεγάλαι εἰκόναι αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ἐν αὐτῷ δηλ. τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ τῆς κυρίας Θεοτόκου καί τοῦ ἁγ. Ἰωάννου ὅτι εἶναι ἀντίγραφα διασῆμων ζωγράφων. Ἐκεῖνοι ὅμως τό ὁποῖον εἶναι ἐντυπωσιακόν διὰ τόν εὐρισκόμενον ἐν τῷ Ναῷ ἐκτός τῆς ἐντοίχου ἀγιογραφίας, ἡ ἁγ. Τράπεζα ἡ ὁποία εἶναι μοναδική ἐν τοῖς χριστιανικοῖς πράγμασι, ἐπίχρυσος μ' ὅλας τās ἑδρας τῆς μέ ἐνθέτους ἁγίας παραστάσεις.

Τήν πρωΐαν τῆς Παναγίας Γοργοῦπηκῆς ἐλειτούργησεν ὁ ἀρχιερεὺς μεθ' ὅλου τοῦ ἱερατείου του ὁ ἴδιος δέ ἐξεφώνησε καί τόν πανηγυρικόν λόγον μετὰ τοῦ ἀρμόζοντος σ' αὐτόν ζωντανοῦ ἐνδιαφέροντος καί πνευματικότητος. Δέν θά παραλείψωμεν νά ἀνα-

φέρωμεν ὅτι μετὰ τό πέρας τῆς θ. λειτουργίας ἐπεσκέφθημεν καί τόν εὐρύτατον χώρον τοῦ Ἱ. Ναοῦ ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται κάτωθεν τοῦ κυρίως Ναοῦ καί εἰς τόν ὁποῖον ὅπως μᾶς εἶπαν θά γίνῃ εὐρυτάτη αἰθουσα μνημοσύνων καί ἄλλων πνευματικῶν ἐκδηλώσεων. Τό ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔλαβε χώραν εἰς τόν Ἱ. Ναόν ὁ Ἑσπερινός καί Παράκλησις τῆς Γοργοῦπηκῆς, ἐν μέσῳ σεβαστοῦ ἐκκλησιασματος χορωδίας καί κηρύγματος παρὰ τοῦ Πρωτονοταρίου κ. Χρήστου Χαλβατζή.

Πρὶν κλείσωμεν τήν ὥς ἄνω περιγραφὴν νομίζομεν ὅτι ἔχομεν χρέος νά ὑπενθυμίσωμεν ὅτι εἰς τήν ὁδόν Ἑγνατίας 123 λειτουργεῖ καί κατάστημα πλουσίου ἐκκλησιαστικοῦ ὑλικοῦ καί συγγραμμάτων μέ ἐπικεφαλῆς τόν π. Ἀντώνιον ἀκούραστον ἐργάτην περὶ τὰ τοιαῦτα. Τό ἐν λόγω κατάστημα πολὺ συντόμως θά ἐξελιχθῇ ἐκτός τῶν ἐμπορικῶν του δραστηριοτήτων καί πνευματικόν κέντρον τῆς συμπρωτεύουσας.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

3. ΡΥΠΑΝΣΙΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τό φαινόμενον τῆς ρυπάνσεως τῆς θαλάσσης σύμφωνα μέ τās ἐκτιμήσεις τῆς μεγάλης Οἰκολογικῆς κινήσεως (GREEN PEACE) δέν εἶναι μόνον Ἑλληνικόν ἢ Μεσογειακόν ἀλλά Παγκόσμιον. Εἶναι ἄκρως ὁδυνηρόν νά βλέπει κανένας εἰς τās τηλεοράσεις ὁλόκληραι περιοχαί ἐκτός Περσικοῦ εἰς τήν Ἀλάσκαν ἢ καί Γροιλανδίαν νά βρίσκονται μολυσμένα ἀπό τό ἐκχυθέν πετρέλαιον τῶν τάνκερς καί νά εἶναι θανάσιμα παγίδες ὄχι μόνον τῶν ἰχθύων ἀλλά καί αὐτῶν τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ. Φαίνεται πῶς ἡ Οἰκολογική αὐτή καταστροφή πρέπει νά παρομοιασθῇ μέ κάποιο θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως ἀλλά ποῦ μπορεῖ κανένας νά τό προσδιορίσῃ ποῖον θηρίον εἶναι αὐτό ἐφ' ὅσον ἐξέρχονται ἐκ τῆς ἀβύσσου πολλά. Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ποῦ γράφονται νομίζομεν πῶς καί ἡμεῖς οἱ ἐπονομαζόμενοι χριστιανοί πρέπει νά ἀναλάβουμε τήν ἐκστρατείαν ἀρχόμενοι ἀπό τόν ἑαυτόν μας διότι καί ἡμεῖς εἴμεθα ἔνοχοι ρυπάνσεως τοῦ περιβάλλοντός μας καί ἐρωτῶ εἰλικρινῶς τόν καθένα μας ἂν ἔχει ἓνα μικρό χαρτάκι εἰς τās χεῖρας του καί θέλει νά ρίψῃ εἰς τόν δρόμον κάνει τήν σκέψιν ὅτι πρέπει νά τό κρατήσῃ ἐπάνω του καί νά τό ρίπτει εἰς τόν κάλαθον τῶν ἀχρήστων; Εἰλικρινά μιλοῦντες οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν ἐλαφρά τῇ καρδίᾳ τό πετάνε στό δρόμο. Μήπως πρέπει νά καταλάβουμε ὅτι κάθε ἐνέργεια ἐκ μέρους μας τῆς ρυπάνσεως τῆς Γῆς ἢ καί τοῦ περιχώρου μας, προηγουμένως νά σκεπτόμεθα ὅτι εἴμεθα ἔνοχοι ὅλοι μας ἀπέναντι στό Θεό;

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

4. Ἡ συμμετοχή ὀρθοδόξων «Ἱεραρχῶν, εἰς τὴν ἐνρόνισιν τοῦ Ἀγγλικανοῦ «Πριμάτου»

Ἀνεγνώσαμεν μετ' ἐκπλήξεως εἰς τὸν «Ἐκκλ. Ἀγῶνα» (Ἐκκλ. Εἰδήσεις) ὅτι κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως εἰς τὸ Λονδίνον (Ἀπρίλιος 1991) τοῦ νέου «Πριμάτου» τῶν Ἀγγλικανῶν, ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐξεπροσωπήθη ἀπὸ ἀντιπροσωπίαν ὑπὸ τὸν «μητροπολίτην» Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθιμον καὶ τὸ «Οἰκουμενικόν» Πατριαρχεῖον ἀπὸ τοὺς «μητροπολίτας» Χαλκηδόνος (νῦν Οἰκουμ. Πατριάρχην) Βαρθολομαῖον, Θυατείρων Γρηγόριον καὶ Περγάμου Ἰωάννην. Ὁ Βαρθολομαῖος μάλιστα ἐπέδωκεν εἰς τὸν «Πριμάτον» καὶ χρυσοῦν σταυρόν ἐκ μέρους τοῦ τότε «Πατριάρχου» Δημητρίου.

Διερωτώμεθα εὐλόγως: οἱ Ἕλληνες αὐτοὶ ἀνώνυμοι «κληρικοί» τῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀγνοοῦν ἢ μᾶλλον λησμονοῦν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος κανονικὴ τάξις, ἀπ' αἰῶνων τηρουμένη, δέν συγχωρεῖ ποσῶς εἰς κληρικούς ὀρθοδόξους τὴν μετὰ αἰρετικῶν ἐπικοινωνίαν;

Ἐλησμόνησαν τὸ μήνυμα τῆς ΙΓ' Συνόδου τῆς «Ἱεραρχίας» τῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας τοῦ 1958 πρὸς τὸν Ἑλλ. λαόν, δι' οὗ ἐξηγοῦνται σαφῶς οἱ δογματικοὶ λόγοι, οἱ ὅποιοι ὑπαγόρευαν τὴν μὴ συμμετοχὴν τῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας διὰ κληρικῶν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Προτεσταντικοῦ κινήματος, τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβ. Ἐκκλησιῶν, ὀργανούμενα συνέδρια, συγχωρηθείσης μόνον τῆς ἀπλῆς παρουσίας εἰς αὐτὰ θεολόγων, λαϊκῶν τῇ ἀδείᾳ τῆς Δ.Ι.Σ.

Ἀλλὰ ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς ἐπιλήσμονας «Ἱεράρχας» ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἀπαγορευτικοὶ ἱεροὶ κανόνες ὅπως ὁ ΛΔ' τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικίας, διακελεύων: «ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι» καὶ ὁ αὐστηρότερος καὶ εἰδικὸς διὰ τοὺς κληρικούς κανὼν ΜΕ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, διαγορεύων: «Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφορίζεσθω». Καὶ μὴ τις εἴπῃ ὅτι ἡ συμμετοχὴ εἰς τελετὴν ἐνθρονίσεως, δέν ἐμπίπτει εἰς τὰς ὡς ἄνω κανονικὰς διατάξεις.

Λυπούμεθα εἰλικρινῶς διὰ τὴν ἀντικανονικὴν καὶ ἀντορθόδοξον ἐνεργειάν των. Καὶ νὰ σκεφθῇ τις ὅτι ὁ Βαρθολομαῖος, ὁ προσενεγκὼν ὡς δῶρον εἰς τὸν «Πριμáτον» χρυσοῦν σταυρόν, ἐξελέγη προσφάτως ὁμοφώνως ὡς «ἀρχηγός» τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ κόσμου!!

5. Μελετᾶται εἰς Ἅγιον Ὅρος ἡ θέσπις διατάξεως τιμωροῦσης τὸν ἐπιχειροῦντα νὰ ἐπισκεφθῇ, μετὰ τὴν ἀπέλασιν, τοῦτο - Βαθύτερα αἰτία.

Ἀνεγνώσαμεν ἐπίσης εἰς τὴν αὐτὴν ἔκδοσιν τοῦ «Ἐκκλ. Ἀγῶνος» ὅτι ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱ. Συνόδου τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ἱ. Μονῶν, προεδρευομένης ἀπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας, διωρίσθη ἱεροκοινοτικὴ ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς ἡγούμενους Ἰβήρων π. Βασίλειον καὶ Σταυρονικήτα π. Τύχωνα, ὅπως, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ νομικῶν, ἐξευρουν τρόπον, διὰ νὰ θεσπισθῇ τιμωρία εἰς ὅποιον μοναχόν ἐπιχειρήσῃ, μετὰ τὴν ἀπέλασιν, ἀπὸ τὸ Ἅγ. Ὅρος, νὰ ἐπισκεφθῇ τοῦτο, ἢ νὰ παραμείνῃ εἰς αὐτό.

Τοιαύτη τιμωρία θά ἐσυγχωρεῖτο μόνον ἐάν ἡ ἀπέλασις τοῦ μοναχοῦ λόγω διαπράξεως ὑπ' αὐτοῦ ἀδικήματος στρεφομένου κατὰ τῆς Ὀρθόδοξου Πίστεως ἢ τῆς Ἠθικῆς. Ἀλλὰ τὸ μελετώμενον σκληρόν μέτρον ἔχει, δυστυχῶς, βαθύτερα αἰτία: νὰ μὴ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τοὺς ζηλωτὰς τῆς Πίστεως οἱ «Γέροντας», οἱ συμπορευόμενοι μετὰ τοὺς προδότας τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὰ διάφορα κέντρα τῆς Δύσεως ποὺ συνθεολογοῦν εἰς βάρος τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως.

«Τοῦτο ποιεῖ καὶ ζήση» (Κύριος)

Χειρόγραφον ἐξ Ἀγ. Ἀννης - ΑΓ. ΟΡΟΣ

Ποιός εἶσαι ἄνθρωπε

Ἀνθρώπε στάσου δύο λεπτά καὶ πρόσεξε καὶ μένα, θά σοῦ μιλήσω συμβουλές ποῦ εἶναι καλές γιὰ σένα.

Μέ βλέπεις κόκκαλο γυμνὸ μέ δίχως φαντασία καὶ λές δέν ἦμουν τίποτα, δέν δίνεις σημασία.

Μά κάποτε στά χρόνια μου, εἶχα κι ἐγὼ τὸ κάλλος καὶ βάδιζα περήφανα σὰν φουσκωμένος γάλος.

Κι' εἶχα κι' ἐγὼ τὴν δόξα μου, σοφία τοῦ Σωκράτη, τοῦ Ἡρακλῆ τὴν δύναμι, φήμη πολὺ στὰ κράτη.

Εἶχα μαλλιά μεταξωτὰ καὶ μάγουλα σὰν μῆλο καὶ φρύδια ποῦ δέν βρίσκονται, σὰν τῆς ἐληῆς τὸ φύλλο.

Εἶχα καρδιά τοῦ λέοντα καὶ μπράτσα σιδερένια, ἀκούραστα τὰ πόδια μου καὶ στήθη μαρμαρένια.

Εἶχα τὴν γλῶσσα τ' ἀηδονιοῦ μάτια μεγάλα μαῦρα καὶ μερικοὶ μού λέγανε ὅλα μαζί σου τάβρα.

Γι' αὐτὸ χαιρόμουν πολὺ, πῶς ἦμουν γῆς ὁ φάρος καὶ μέ τὸν νοῦ λογάριαζα πῶς δέν ὑπάρχει χάρος.

Μά πότε, δέν κατάλαβα, περάσανε τὰ χρόνια καὶ φύγανε τὰ νειᾶτα μου σὰν τοῦ Μαρτίου τὰ χιόνια.

Τὸ γλέντι κι' ὅλες οἱ χαρές περνοῦσαν στὸν ἄερα κι' ὅλη ἡ ζωὴ μου φάνηκε σὰν νᾶτανε μιὰ μέρα.

Σὰν ἐννοίωσα γεράματα, θυμᾶμαι τὰ παλαιὰ μου, τὸ φῶς μου ἀπὸ τὰ μάτια μου μικραίνει, λιγοστεύει καὶ ὁ νοῦς μου πῶς ἐγήρασα ἀκόμη δέν πιστεύει.

Τὰ πόδια ἀδυνάτισαν, τὰ χέρια δὲν κινούνται, τὰ δόντια χαλάσανε κι' αὐτὰ παραπονούνται.

Κατάλαβα τὸν θάνατο, σέ λίγο τελειώνω καί τότε θάζω μιά φωνή μέ κλάμματα, με πόνο.

Ποιός μάγος φέρνει τή ζωή καί ποιό γιατρό νά πάρω; καί ποιός μπορεῖ καί δύναται πού νά νικᾷ τόν Χάρο;

Θά τοῦ χαρίσω κτήματα καί λίρες ὅσες θέλει, ἀρκεῖ τοῦ χάρου τό σπαθί νά σπάσῃ καί τὰ βέλη.

Κανείς δὲν ἀποκρίθηκε, κανείς δὲν μούπε ξέρει νά μοῦ γλυτώσῃ τή ζωή καί νειάτα νά μοῦ φέρῃ.

Λοιπὸν μιά μέρα τ' Ἀπριλιοῦ χωρὶς νά περιμένω, κάποιος χτυπᾷ τὴν πόρτα μου μέ τρόπο ἀγριεμένο.

Ἦταν ψηλός, κατάμαυρος, φωνάζω τί νά κάμω; καί μιά φωνή πού τρόμαζε μοῦ λέει, σήκω ἐπάνω.

Μοῦ ξέσχισε τὰ σπλάχνα μου καί πῆρε τὴν ψυχὴ μου κι' ἀμέσως πᾶν τὰ πλοῦτή μου μαζί μέ τὴν στολή μου.

Καί τώρα τὰ χωράφια πᾶν πάνε καί τὰ παλάτια, τὰ ρόδινα τὰ μάγουλα ἢ γλώσσα καί τὰ μάτια.

Σκουλίκια φάγαν τό κορμί τὴν ὁμορφιά τό σῶμα, ἀφοῦ μέ λάσπη γίναμε, γενήκαν πάλι χώμα.

Οἱ φίλοι μου κι' οἱ συγγενεῖς δὲν θέλω νά μέ κλαῖνε, θέλω κερί μνημόσυνο «συγχώρεση» νά λένε.

Ὅπως μέ βλέπεις ἄνθρωπε καί σύ θά καταντήσης, γιὸ αὐτό στήν πρόσκαιρη ζωὴ μὴ λές θά καζαντίσης.

Ὅταν γεράσω, νά μὴ λές θά κάνω καλωσύνες, τότε θά πάω στήν ἐκκλησίᾳ, πολλές ἐλεημοσύνες.

Ὁ χάρος εἶναι λαίμαργος, δὲν ἔχει προθεσμία, δὲν ἔχει φίλους γιὰ χαρές, ἐξαίρεση καμία. Παίρνει τίς μάννες τῶν παιδιῶν, λεβέντες πού γλεντᾶνε, ἀπὸ τὴν κούνια τὰ μωρά, κοπέλλες πού κεντᾶνε.

Νά σκέπτεσαι τὸν θάνατο, ἐπτά φορές τὴν ὥρα, ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι στή ζωή, μὴν δὲν ὑπάρχουν τώρα.

Σέ κάθε βῆμα, πρόσεχε τοῦ σατανᾶ τό θρόχι, μὴν ἀδικήσεις ὀρφανούς, γυναῖκες χῆρες, ὄχι.

Πιστὰ τοὺς νόμους φύλαγε χωρὶς καμιά προσθήκη, τὰς ἐντολὰς τοῦ Μωϋσῆ, τὴν νέα Διαθήκη.

Νά μὴ δουλεύῃς Κυριακὴ καί τίς γιορτές Ἀγίων, ἀμόλυντη νάχῃς ψυχὴ καί καθαρὸν τὸν βίον.

Νά μὴν κυτᾷς πονηρά, μὴ βλασφημῇς τὰ θεῖα, νά δίνῃς περιφρόνησι στοῦ Σατανᾶ τὴ βία.

Τῆς μέρας τ' ἁμαρτήματα καί πρὶν ὁ ἥλιος δύσῃ μέ κάθε τρόπο τοῦ Θεοῦ, νά τᾷχῃς ὅλα σβύσῃ.

Ἐλεημοσύνη, προσευχὴ ἀγάπη καί νηστεία, αὐτὰ θά σώσουν τὴν ψυχὴν, μὴν λές πὼς εἶν' ἄσπετα.

Τὴν πίστιν τὴν Ὁρθόδοξον ἀγνήν νά τὴν τηρήσῃς καί Νόμους τῶν πατέρων σου, νά μὴ καινοτομήσῃς.

Γιατί εἶναι προτιμότερον τό αἷμα σου νά χύσῃς, παρά εἰς τό ἀνάθεμα, αὐτῶν νά καταντήσῃς.

Τὰ ὅσα λοιπὸν ἤκουσες στὸν νοῦ σου νά τὰ βάλῃς γιατί ἀργὰ ἢ γρήγορα θά σβύσῃς θά πεθάνῃς.

ΕΙΡΜΟΙ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἀγαπητοὶ φίλοι καί Ἀναγνώσται,

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐρμηνείας τοῦ Κανόνος τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου πού ἐκράτησεν 13 ἐκδόσεις τῆς Φ.Ο. ἐρχόμεθα νά παραφράσωμεν τὸν Κανόνα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀσχέτως ἐάν διὰ μέσου τοῦ χρόνου ἔχουν μερικὰ σημεῖα αὐτοῦ ἐρμηνευθεῖ. Τώρα θά δώσωμε πλήρη ἐρμηνευτικὴν παράφρασιν διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας καί ὅσοι τυχόν ἐξ ἡμῶν ἔχουν τὰ Μηναῖα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῖ ἢ Ἐκκλησίᾳ ἢ τὰ «συμβουλευθούν» πρὸς πλήρη κατανόη-

σιν τῶν γραφομένων. Ὁ κανὼν ὡς βλέπετε ἀνήκει εἰς τὸν ἁγ. Κοσμᾶν ἀδελφόν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ.

Ἐκεῖνο τό ὁποῖον θέλομεν νά τόνίσωμεν εἶναι τό περιοδικόν μας νά στέκεται ἐρμηνευτὴς τῶν δύσκολων σημείων τῆς ὑμνολογίας ἐφ' ὅσον εἰς ἡμᾶς ἐλαχεν ἡ «διακονία» αὐτῇ, καιροῦ ἐπιτρέποντος καί Θεοῦ βοηθοῦντος, καί ἀρχόμεθα διδόντες τό ἀρχαῖον κείμενον καί ἐν ταυτῷ καί τὴν σχετικὴν ἐρμηνείαν ἢ Παράφρασιν.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

Σταυρόν ἐχάραξε ὁ θεόπιπς Μωϋσῆς διὰ τῆς ράβδου του, χωρίζων τὴν θάλασσαν γιὰ νά πεζεύσῃ ὁ Ἰσραὴλ ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς γραφὰς ἦτο περὶ τὸ 1.500.000. Ἡ δὲ θάλασσα ἀφοῦ ἐπεστράφη ἐπόντισε τὸν Φαραῶ μέ ὁλόκληρον τὴν στρατιάν του. Διαγράφων ὁ Μωϋσῆς ἐπάνω εἰς τὸ εὖρος τῆς θάλασσας τὸν Σταυρόν ἐπέτυχε ἡ θάλασσα νά γίνῃ στερεὰ γι' αὐτό ὡς προσφέρουμε δοξολογίαν εἰς τὸν Κύριον καί Θεόν ἡμῶν διὰ τό θαυμαστόν αὐτό μέγιστον ἐπίτευγμα.

Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμᾶ

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Εἰρμός

«Σταυρόν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ τὴν Ἐρυθρὰν διέτρε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραῶ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἠνώσεν ἐπ' εὖρους διαγράψας, τό ἀήτητον ὄπλον διὸ Χριστῷ ἔσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδοξάσται».

Τόν τύπον πάλοι Μωσῆς, τοῦ ἀχράντου πάθους, ἐν ἑαυτῷ, προέφη νε, τῶν ἱερῶν μεσούμενος. Σταυρῷ δέ σχηματισθεῖς, τεταμέναις τρόπαιον, παλάμαις ἤγειρε, τό κράτος διολέσας, Ἀμαλίκ τοῦ πανώλους· διό Χριστῷ ἔσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ἀνέθηκε Μωῦσῆς, ἐπὶ στήλης ἄκος, φθοροποιῶ λυτήριον, καί ἰσθόλου δῆγματος· καί ἐξέλω τύπῳ Σταυροῦ, τόν πρός γῆν συρόμενον, ὅφιν προσέδῃσεν, ἐγκάρσιον ἐν τούτῳ, θριαμβεύσας τό πῆμα· διό Χριστῷ ἔσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὑπέδειξεν οὐρανός, τοῦ Σταυροῦ τό τρόπαιον, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καί Βασιλεῖ θεόφρονι, ἐχθρῶν ἐν ᾧ δυσμενῶν, κατεβλήθη φρύαγμα· ἀπάτη ἀνετράπη δέ· καί πίστις ἐφηπλώθη, γῆς τοῖς πέρασιν· θεία· διό Χριστῷ ἔσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὁ Μωῦσῆς χαράσσω τόν Σταυρόν προεικόνισε τό Ἀρχαντον Πάθος τοῦ Κυρίου ὁ ἴδιος μέ τεταμμένες παλάμες νά σχηματίσῃ τό ἱερόν τρόπαιον τοῦ Σταυροῦ καί κατ' αὐτόν τόν τρόπον νά συντρίψῃ τό κράτος τοῦ αἰγυπτίου Ἀμαλίκ τό ὁποῖον κράτος ἦταν νεκρόν σάν τήν ἀσθένειαν τῆς πανώλους. Γι' αὐτό τόν λόγον ἄς ὑμνήσωμεν τόν Χριστόν καί Θεόν ἡμῶν ὅτι ὄντως ἀξίζει τιμὴ καί δόξα εἰς Αὐτόν.

Ὁ Μωῦσῆς εἰς τήν ἔρημον κατόπιν τῆς παραβάσεως τῶν Ἰσραηλιτῶν καί τῆς τιμωρίας τοῦ Κυρίου νά ἀποθνήσκουν ἀπό φίδια φαρμακερά διέταξε νά ἀναρτηθῇ τύπος φιδιοῦ ἐπάνω σέ κοντάρι τό ὁποῖον βλέποντες οἱ Ἰσραηλίται νά σώζονται. Ἔτσι λοιπόν ἐμφανίζεται ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου θριαμβευτής, καί σωτήριο ὄπλον γι' αὐτόν τόν λόγον ἄς ὑμνήσωμεν τόν Χριστόν καί Θεόν ἡμῶν διότι ἀξίζει αἰώνιος ὕμνος πρός Αὐτόν.

Ὁ Οὐρανός ὑπέδειξεν εἰς τόν θεόφρονα Βασιλέα Κωνσταντῖνον τόν Σταυρόν, μοναδικόν τρόπαιον κατὰ ἐχθρῶν (δυσμενῶν) οἱ ὁποῖοι κατετρωπόθησαν, καί ἡ κοσμική ἀπάτη ἐξηφανίσθη διότι κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἀπλώθηκε ἡ πίστις εἰς ὅλην τήν Γῆν καί εἰς τά πέρι τῆς Οἰκουμένης ἡ θεία προστασία Του. Γι' αὐτό τόν λόγον ἄς ὑμνήσωμεν τόν Χριστόν, καί Θεόν ἡμῶν ὅτι ὄντως ἀξίζει αἰώνια ὕμνολογία εἰς Αὐτόν.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Μέ πανηγυρικό χαρακτήρα ἐτελέσθη ἡ ἱερά πανήγυρις τοῦ ἁγ. Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου εἰς τήν ὁμόνυμον Ἱ. Μονήν Κορυδαλλοῦ.

Τό ἑσπέρας τῆς 19 Ὀκτωβρίου ἐψάλη μέγας πανηγυρικός Ἑσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερωντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ πλειάδος κληρικῶν.

Τήν πρωΐαν τῆς 20ης Ὀκτωβρίου ἐψάλη ὁ δρθρος καί ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη ἡ πανηγυρική θεία λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Γερωντίου συλλειτουργούντων μετ' αὐτοῦ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀσίνης κ. Εὐθυμίου καί Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου συμπαραστατομένων ὑπὸ τῶν ἀρχ/τῶν π. Γερωντίου Λουδάρου, π. Βασιλείου Λιάτσου, π. Μεθοδίου Δεσποτίδου, π. Μακαρίου Πίκιου, τῶν πρωθ. π. Γεωργίου Σμυράκη, π. Ἰωάννου Μουρίκη, π. Καλλινίκου Μουράτογλου καί τοῦ διακόνου π. Ἀθανασίου Γενοβέζου.

Τόν πανηγυρικόν τῆς ἑορτῆς ἐξεφώνισε ὁ ἁγ. Θεολόγος ἀναφερθεῖς εἰς τήν θαυμαστήν βιωτήν τοῦ ἑορτάζοντος ἁγ. Ἀρτεμίου καί εἰς τόν ἐσχάτως ὑποκεινόμενον σάλον ἐντός τῶν κόλπων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν νέων ταυτοτήτων τόν ὁποῖον ὑποκινοῦν ἄτομα μὴ εὐρίσκόμενα ἐν αὐτῇ.

Μετά τήν θ. λειτουργίαν ἐπακολούθησε ἡ περιφορά τῆς ἁγ. εἰκόνος τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου τήν ὁποία παρηκολούθησαν διπλωματικοί καί δικαστικοί ἐκπρόσωποι οἱ βουλευτές κ. Ἠλίας Βουγιουκλάκης καί κ. Ἰωάννης Τραγάκης ὁ δήμαρχος Κορυδαλλοῦ κ. Νικ. Θέμελης οἱ διοικηταί Τροχαίας καί Ἀστυνομ. Τμήματος Κορυδαλλοῦ ἄλλοι δημόσιοι καί κρατικοί φορεῖς καί πλῆθος κόσμου.

Μετά τήν ἐπάνοδον τῆς ἱερᾶς πομπῆς εἰς τήν Ἱ. Μονήν ὁ τελετάρχης ἀρχ/της π. Γερωντίος Λουδάρος νύχαιστος ἐνθέρμως τοὺς παρευρεθέντας ἐπισήμους καί τό φιλακόλουθον πλήρωμα τῆς ἑορταζούσης Ἱ. Μονῆς. Εἰς τόν χορό τῶν Ἀναλογίων ἐψαλαν καλλίφωνοι ἱεροψάλται μέ ἐπακεφαλῆς τόν κ. Ἰωάννην Συμεωνίδη, τέλος δέ παρετέθη τράπεζα ἀγάπης εἰς ὅλους ὑπὸ τῆς μοναστικῆς ἀδελφότητος καί εἰς τήν ὁποία εὐχόμεθα ὅπως κατ' ἔτος ἐπιτελεῖ τά τῆς ἑορτῆς πρός δόξαν Θεοῦ. Κατά τήν διάρκειαν τῆς τραπέζης ὁ ἱεροψάλτης κ. Ζήσης Παπαδόπουλος νύχαιστος ἐπὶ λῖαν συγκεκινημένος τοὺς παρευρεθέντας συνδαιτημόνας ἐκ μέρους τῆς ἀδελφότητος καί τῶν ἐπιτρόπων ποῦ μέ ἀκούραστον ζῆλον ἐπιτελοῦν αὐτήν τήν θεῖαν πανήγυριν ἡ ὁποία ἀποτελεῖ σέμνωμα ἐν τῇ περιοχῇ.

Στιγμιότυπον τῆς ἀρτοκλασίας Ἱ. Ναοῦ ἀγ. Φανουρίου Γλυφάδος ἐμφανίζον τόν Σεβ. κ. Ἰουστίνον ἐπευλογούντα ταύτην ἐν μέσω τῶν ἀρχ/τῶν π. Ἀναστασίου καί π. Χριστοδούλου.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΠΑΤΙΣΤΑΤΟΣ

Διά τόν ἐκλιπόντα Θεολόγον καί κήρυκα τοῦ Θείου Λόγου Διονύσιον Μπατιστάτον, ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας», τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ποτέ συντάκτης, ὡς ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐκφράζει τήν εὐαρέσκειαν Αὐτῆς τοῦ παρελθόντος, αἰσθανόμενη συγχρόνως καί τήν ὑποχρέωσιν νά ἐπιμνησθῇ εὐφήμως τῶν ἀξιολόγων τότε ὑπηρεσιῶν του πρός τόν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα σημειοῦσα δι' ὀλίγων καί τά προτερήματά πού τόν ἐκόσμου.

Ὑπῆρξε συμπαθῆς φυσιογνωμία, φυτεία τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, γόνος εὐσεβοῦς μητρός, ὑπό τῆς ὁποίας ἐγαλουχήθη τά νάματα τῆς ὀρθοδόξου εὐσεβείας καί παρέλαβεν ὡς ἱεράν παρακαταθήκην τό ἀγωνιστικόν φρόνημα τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὡς νέος, διέπρεψεν εἰς τάς τάξεις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐνδiciaτῶμενος μετά τῶν ὁμοϊδεατῶν συνομιλήκων τῆς ἐποχῆς του, προσέφερε δέ πολυτίμους ὑπηρεσίας ὡς ἐπιστήμων Θεολόγος εἰς τά Γραφεῖα τῆς Ἱ. ἡμῶν Συνόδου καί εἰς τήν «ἔνωσιν τῶν νέων» μέ συνεργάτας κορυφαίους ἀγωνιστάς τῆς ὀρθοδοξίας Κληρικούς καί λαϊκοὺς καί κυρίως κατά τήν χαλεπὴν χρονικὴν περίοδον τοῦ σκληροῦ

διωγμοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας ἐν ἔτει 1951 ὑπὸ τοῦ ἀπηνoῦς διώκτου Ἀρχιεπισκόπου Σπυριδῶνος Βλάχου.

Ὑπῆρξε ὁ στενός συνεργάτης τοῦ ἀειμνήστου Ἠγέτου ἡμῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, συντάκτης τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» καί μετά ταῦτα συνεργάτης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς κατά τόν χρόνον τῆς χρείας τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ὡς ἄνω Ἠγέτου μας.

Διέπρεψεν ὡς ἐκπαιδευτικός καί συγγραφεὺς τοῦ Θείου Λόγου εἰς ἐφημερίδας καί περιοδικὰ καί ἐξέδωκε ὠφέλιμα βιβλία.

Διεκρίθη ὡς ρήτωρ τοῦ ἁμβωνος καί ἄλλων διαλέξεων, συναρπάζων τό ἀκροατήριον διὰ τῆς εὐφραδείας του καί τῶν εἰς βάθος νοημάτων ποικίλης ὠφελείας, πάντοτε ὑπερμαχῶν τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί σφόδρα πολέμιος τῶν προδοτικῶν συνεδρίων τῆς δύσεως εἰς βάρος τῆς ὀρθοδοξίας.

Τέλος, εἰργάσθη μετὰ ζήλου τό δοθέν εἰς αὐτόν τάλαντον μέχρι τέλους ζωῆς του παρὰ τό βῆθος τῆς ἐπαράτου νόσου ὑπὸ τῆς ὁποίας κατετρώχετο ἐπ' ἀρκετόν καί ἡ ὁποία ἐπέφερε τό τέλος τῆς παροικίας του.

Εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεός κατατάξῃ τό πνεῦμα του μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν Του.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΚΥΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας συνεχίζει νά δημοσιεύει ἀποσπάσματα ὁμιλιῶν τοῦ μακαριστοῦ πρῶην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καθουρίδου καθὼς ἐπίσης ὁλόκληρον τὴν ἐν Χριστῷ ἀπολογίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ» Ἀθηνῶν διὰ τὸ Ὁρθόδοξον ἐκτελεστικόν τῶν Γ.Ο.Χ.

Πλεῖστα ἐξ αὐτῶν διὰ μέσου τοῦ χρόνου δὲν ἔχουν χάσει τὴν πνευματικὴν τὴν ὑπόστασιν καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ περὶ ἐκτελεστικοῦ θεωροῦνται ἀκρῶς ἐπικαιρά. Οἱ ἀναγνώσται θὰ κρίνουν τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος τῶν ὑψηλῶν ἐννοιῶν τοῦ μακαριστοῦ ποιμενάρχου μας.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΑΙ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ

Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ὑπῆρξε διὰ τὴν διανοητικὴν σταδιοδρομίαν τῆς ἀνθρωπότητος εἰς πολικὸς ἀσπὴρ, ὅστις ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν καὶ ἀνωτέραν ἀποστολήν. Τοῦτο ἐχρησίμευσεν εἰς τοὺς ζοφεροὺς χρόνους τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τῆς δεισιδαιμονίας ὡς εἰς φωτεινὸς προβολεὺς ὅστις διὰ τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ διεσκέδαζε τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς ἐμπαθείας, καὶ κατηύθυνε τὴν ποντοποροῦσαν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ καρδίαν εἰς τὸν εὐδίων λιμένα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἰδεολογίας.

Ἐάν ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῇ ροῇ τῶν αἰώνων, ἀπομακρυνθεῖσα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μέχρι τῆς ἐλευσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ἀπώλεσε ἐντελῶς τὰ ἴχνη τῆς θείας καὶ ὑψηλῆς αὐτῆς προελεύσεως καὶ ἀποστολῆς, καὶ δὲν ἐξωμοιώθη πρὸς τὴν φύσιν τῶν ἀλόγων κτηνῶν, τοῦτο ὀφείλεται ἀνθρωπίνως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὅπερ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς ἀκολασίας ἐφεγγαζόλει ὡς φαεινὸν μετέωρον εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, ἀφθονα σελαγίζον τὰ ἀπαυγάσματα τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς τῶν ἡθῶν εὐκοσμίας.

Ναὶ εἰς τὸν καλειδοσκοπίον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φυλῆς ἐσελάγισαν ἔξωχοι Ἑλληνικαὶ διάνοιαι, αἵτινες κατηύγασαν τὸν διανοητικὸν ὀρίζοντα τοῦ κόσμου, διὰ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνωτέρου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ κλέος καὶ τὴν δόξαν, οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος.

Ὅντως εἰς τὸ παλλάδιον τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀποκατωπρίσθη, τὸ τηλαυγὲς καὶ αἰγλήεν πρόσωπον τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ διανοίας, ὡς καὶ τὸ λαμπρὸν ἀνάγλυφον καὶ ἐκμαγεῖον τοῦ μεσαιωνικοῦ καὶ νεωτέρου τῆς Εὐρώπης πολιτισμοῦ.

Τίς οἶδε εἰς ποῖον σημεῖον ὀπισθοδρομήσεως καὶ βαρβαρισμοῦ θὰ εὐρίσκετο ἡ ἀνθρωπότης, ἂν δὲν ἐνεφανίζετο εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ἡ φωτουργὸς καὶ ἀθάνατος Ἑλληνικὴ διάνοια, ἥτις ὡς ὁ ἀκραιφνέστερος λάτρις τῆς ἰδέας ἐφθασεν ἐγγύτερον πρὸς τὴν αἰδίον καὶ ζωοπάροχον πηγὴν τοῦ θείου καὶ ὑπερτάτου ἰδεώδους. Ἐκ τῶν ζειδῶρων δὲ ναμάτων τῆς Ἑλληνικῆς Κασταλίας ἐγαλουχήθησαν καὶ ἐζωογονήθησαν καὶ τὰ διανοητικὰ φυτῶρια τῶν Ἀσιατικῶν καὶ Εὐρωπαϊκῶν λαῶν, οἵτινες τὰς φωτεινὰς καὶ διαυγεῖς ἰδέας καὶ ἐμπνεύσεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸ ὠραῖον καὶ τὸ ἀγαθὸν ἠρύσθησαν καὶ ἐνεπνεύσθησαν ἐκ τῆς ἀνταυγείας τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν. Ἐφ' ᾧ καὶ δίκαιον ἀποτίοντες οὗτοι τὸν φόρον τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐλαβείας πρὸς τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἀέναν καὶ θυμῆρη καίουσα τὸν

λιθωντὸν τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν πάνθεον.

Ὅταν δὲ αἱ προστάτιδες δυνάμεις κατὰ τὴν ἐνδοξον ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρχοῦ νοῦ κατετρόπων τὸν στόλον τῶν ἀγαρηνῶν ἀκὶ κοτέρριπτον τὰ προπύργια τῆς Τουρκικῆς δουλείας, ἀπέβλεπον, οὐ μόνον εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐξαναστασιν τοῦ καταχωσθέντος ἑλληνικοῦ πνεύματος ὑπὸ τὰ συντρίματα καὶ τὰ ἐρείπια, ἀτινα ἐπεσώρευσε εἰς τὴν χώραν ταύτην τοῦ φωτός καὶ τῆς ἰδεολογίας ἡ πολυχρόνιος καὶ ἀτέρμονος βαρβαρικὴ δουλεία.

Πρὸ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὸν ὀρίζοντα τῶν ἰδεῶν, ἡ ἀνθρωπότης ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων τὴν ἀρχικὴν τοῦ ἀνθρώπου προέλευσιν, καὶ τὸν μοναδικὸν προορισμὸν τῆς ζωῆς, ὡς καὶ τὸν τελικὸν σκοπὸν αὐτῆς ἐξήρτα ἀπὸ τὴν ὕλην, καὶ τὸν κτηνώδη αἰσθησιασμόν, πρεσβεύουσα τὸν παντελὴ μετὰ θάνατον ἐξαφανισμόν. Διό καὶ δὲν ἠδύνατο τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, παρὰ νὰ φυτοζῶῃ ἐντὸς τῶν τελεμάτων τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τῆς ἐγωϊστικῆς ἐμπαθείας καὶ ἀκολασίας, χωρὶς νὰ δύναται τοῦτο νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὰς ἰδεώδεις σφαῖρας τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας, καὶ τῆς ἠθικῆς μεγαλουργίας.

Ἐνῷ ἡ ἀθάνατος Ἑλληνικὴ φυλὴ, διαρρήξασα διὰ τῆς μυσταγωγικῆς αὐτῆς διανοίας καὶ τοῦ δαιμονίου πνεύματος τὰ τέως στενὰ ὅρια τῆς ἀνθρωπίνου γνώσεως ἀνεκάλυψεν, οὐ μόνον τοὺς εὐρεῖς φωτεινοὺς ὀρίζοντας τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ τοὺς φωτεινοὺς θαλάμους τῆς ψυχῆς, ἀναδείξασα τὴν θεῖαν λαμπρότητα καὶ ὠραιότητα αὐτῆς.

Μέχρι τότε ἦτο, ἂν μὴ ἀγνωστον, ἀλλ' ἀμαυρὸν τὸ θεῖον καὶ ὑπέρτατον κάλλος τῆς ψυχῆς, ὡς καὶ αἱ ὑψηλαὶ καὶ ὑπερκόσμιαι ἐμπνεύσεις καὶ ἐξάρσεις αὐτῆς, ἥτις ἐστὶ πιστὸς ἐκμαγεῖον καὶ φωτοδόλον ἀπαύγασμα τοῦ ἀπολύτου ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἀρρήτου εὐδαιμονίας καὶ μακαριότητος τοῦ Θεοῦ.

Τότε ἐγνώρισεν ὁ ἀνθρώπος, ἔστω καὶ ἀμυδρῶς, τὴν ὑψηλοτέραν καὶ εὐγενεστέραν αὐτοῦ καταγωγὴν, ὡς καὶ τὴν γοητεῖαν καὶ τὴν ἀνέκφραστον χαρὰν καὶ θυμῆδιαν, ἣν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ, ὅσάκις κατὰ τὰς ὑψηλὰς αὐτῆς ἐμπνεύσεις καὶ ἐξάρσεις παρίσταται ἀντιμέτωπος πρὸς τὸ θεοπείσιον κάλλος, καὶ τὴν ἅπλετον ἀκτινοβολίαν καὶ αἴγλην, ἣν ἐξανκοντίζουσιν οἱ φωτοειδεῖς καὶ θεοεἰκελοι χαρακτήρες αὐτῆς. Ἐντεῦθεν αἱ μεγαλόπνοοι καὶ αἰθέριαι πτήσεις τῆς Ἑλληνικῆς διανοίας εἰς τὸν φωτεινὸν ὀρίζοντα τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν, καὶ τὰ ἀνυπέρβλητα ἀνδραγαθήματα τῆς μεγαλοφροσύνης καὶ τῆς εὐψυχίας αὐτῶν εἰς τὸν καλλιστέφανον στίβον τῶν εὐγενῶν ἀθλῶν καὶ τῶν ἀριζήλων μεγαλουργιῶν.

Συνεχίζεται

Διό καὶ ποιούμεθα θερμὴν ἐκκλησίαν εἰς τὰ φιλοδίκαια αἰσθήματα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἔχοντες δὲ σταθεράν τὴν πίστιν καὶ ἀκράδαντον τὴν ἐλπίδα ὅτι Αὕτη ἐκπροσωποῦσα τὸν φιλοδίκαιον ἑλληνικὸν λαόν, θὰ ἀκυρώσῃ τὴν ἀνελεύθερον καὶ μεσαιωνικὴν ταύτην πράξιν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἀποτελεῖ ὄντως στίγμα διὰ τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν. Θεωροῦμεν δὲ περιττὸν νὰ τόνισωμεν εἰς τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ ἔθνους τοὺς ἐμφορευμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ὅτι ἡ ἀπόφασίς αὕτη τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου καθ' ἡμῶν ἀμυνομένων ὑπὲρ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ἀποτελεῖ μίαν ἀνεξάλεπτον κηλίδα διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἥς τὸ πολίτευμα καὶ τὸ Διοικητικὸν σύστημα, ἦτο πάντοτε Συνταγματικόν καὶ φιλελεύθερον ἀπορροία τοῦ φιλελευθέρου ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀπολυταρχικὸν πνεῦμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἄκρως Δημοκρατικὸν τῆς προτε-
στάντικης.

Ἀποφάσεις τοιαύται οἶα ἡ τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου στραγγαλίζουσα τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἐλαμβάνοντο μόνον κατὰ τὸν μεσαῖωνα καὶ ὑπὸ Ἐκκλησίας καθιερώσεως τὴν ἱεράν ἐξέτασιν, ἥτις ἀποτελεῖ στίγμα διὰ τὸν φιλελεύθερον Χριστιανισμὸν.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας ὁλόκληρος ἡ Βασαρβία καὶ Τρανσυλβανία μὲ τὸν Κλήρον καὶ τὸν λαόν τῆς δὲν ἠκολούθησε τὴν Διοικοῦσαν Σύνοδον εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα κατὰ τὸ νέον Πασχάλιον καὶ ὁμως Αὕτη εἰς οὐδεμίαν προέβη δίκην καὶ καταδίκην τῶν Κληρικῶν τῶν

ἀκολουθησάντων τὴν ὑπαγόρευσιν τῆς συνειδήσεως αὐτῶν.

Ὅθεν θὰ ἀνεχθῇ ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις νὰ ἴδῃ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν προβαίνουσαν εἰς πράξεις μεσαιωνικὰς καὶ ὑπενθυμιζούσας τοὺς ζοφεροὺς χρόνους τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, καὶ στέλλουσαν ἐξορίστους εἰς ἀποκέντρους καὶ ἀνθυγιεινὰς Μονὰς Ἀρχιερεῖς γηράσαντας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ μόνον τὸν λόγον, διότι ἠθέλησαν νὰ τηρήσωσιν ἀλώθητον μίαν παράδοσιν, καθιερωθεῖσαν ὑπὸ 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ κυρωθεῖσαν ὑπὸ τῆς αἰωνοῦς πράξεως τῆς Ὁρθ. Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἠθέλησαν νὰ ἐνώσωσι τὴν χριστιανικὴν συνείδησιν καὶ τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν ἣν ἐχώρισεν ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἐορτολογίου; Ἡμεῖς τοὐλάχιστον θεωροῦμεν τὴν πράξιν ταύτην ὡς θεβήλωσιν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν· διό καὶ εὐρέθημεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμωμεν τὴν ἐκκλησίαν ταύτην εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ἥτις μνημῶν τῶν φιλελευθέρων παραδόσεων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὃν ἐκπροσωπεῖ δὲν ἀμφιβάλλομεν ποσῶς ὅτι θὰ ἀκυρώσῃ τὴν ἀδικον καὶ ἀντισυνταγματικὴν ταύτην πράξιν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ θὰ ἀνακαλέσῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξορίας, ἀποδίδουσα τὴν προσωπικὴν ἡμῶν ἐλευθερίαν ὡς καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ θεμελιώδες δόγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ τοῦ Συντάγματος τοῦ Ἑλληνικοῦ.

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ὀλύμπου 30 Ἰουνίου 1935

Κατὰ τὴν περσυνὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πρωτονοτάριου κ. Χρ. Χαλβατζῆ εἰς τὸ Ἁγ. Ὅρος ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Μεταμορφώσεως π. Ἐφραίμ Ταμβάκης τὸν παρεκάλεσε νὰ δημοσιεύσῃ τὴν τάξιν καὶ ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος καὶ τοῦ ἐξεχώρισε τὸ σχετικὸν ἱερόν βιβλίον τῆς ἀκολουθίας, διότι αὐτός ποῦ θὰ θελήσῃ νὰ ἐγκύψει εἰς τὸ κατανυκτικὸν περιεχόμενον τοῦ ἔχει νὰ ὠφεληθῇ πολὺ.

Ἐφέτος νομίζομεν ὅτι θ' ἀρχίσωμεν νὰ δημοσιεύωμεν ταύτην εἰς πολλὰς συνεχείας καὶ παρακαλοῦμεν τὸν ἀγαπητὸν ἀνωγνώστην νὰ συγκεντρώσῃ μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ ἐκδιδόμενα.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ

Η ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ

Τοῦ μέλλοντος λαμβάνειν τὸ Μέγα καὶ Ἀγγελικὸν Σχῆμα, μεταφέρονται ἀφ' ἐσπέρας καὶ ἀποτίθενται ἐν τῷ ἁγίῳ Βήματι ἅπαντα τὰ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον προοριζόμενα ἄμφια (ἐνδύματα).

Εἰς δὲ τὸν Ὁρθρον

Ἀναγινώσκει, ἢ ψάλλει, ὁ ὑποψήφιος τὸν ἐπόμενον Κανόνα οὗ ἡ ἀκροστιχὶς «Εὐδόκιμον τέλος εὐδοκίμων Χριστέ παράσχου»

Ὡδή Α'. Ἦχος Β'. Δεῦτε λαοί...

Ἐπὶ τὴν σὴν, φιланθρωπίαν δραμόντα Χριστέ, τὸν τῷ ἁγίῳ Σχήματι, νῦν προσερχόμενον, ψυχικῇ διαθήσει, καὶ γνώμῃ φιλαρέτῳ Σῶτερ ὑπόδεξαι.

Ὑπείσελθεῖν, τὸν σὸν χρηστόν με ζυγόν Ἀγαθέ, καὶ τὸ φορτίον Δέσποτα αἶρειν ἀξίωσον, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, τὸν φόρτον ἀφανίζων, ὡς πολυέλεος.

Διαφυγεῖν, τῆς ἁμαρτίας τὸν ὄλισθον, ἀπὸ τοῦ νῦν εὐδόκησον, τῶν πεπραγμένων μοι, ἀμετρήτων πταισμάτων, τὸν ρύπον ἐξαλείφων, ὁρόσω τῆς Χάριτος.

Θεοτοκίον

Καταφυγὴν, καὶ προστασίαν καὶ σκέπην τε, περιφανῇ πλούτησαντες, οἱ Θεοτόκον σε, Παναγία φρονούντες, τῆς Θεῆς ἐποπτείας καταξιούμεθα.

Ὡδή Γ'. Στερήσωσιν ἡμᾶς...

Ἰλάσθητι Χριστέ τῷ Σοὶ προστρέχοντι, οἰκῆτη καὶ τοῦτον τὴν πολιτείαν, τῶν Ὁσίων καταξίωσον, εὐσεβῶς καὶ δικαίως πολιτεύεσθαι.

Μετάθεσιν ζωῆς καὶ μεταποίησιν, τὸ Σχῆμα τὸ Θεῖον τοῦτο παράσχου, καὶ πταισμάτων καθαρτήριον, τῷ Σοὶ προσερχομένῳ πιστῷ δούλῳ Σου.

Ὁ μόνος ἀγαθὸς ὁ μὴ βουλόμενος, ἀνθρώπων τὸν θάνατον Ἐλεῆμον, τὸν δούλόν σου τὸν νῦν προσπίπτοντα, τῷ χορῷ τῶν Ἁγίων συναρίθμησον.

Νῦν θέλοντα τὴν σὴν ὁδὸν πορεύεσθαι, καὶ θίον
ἐλέσθαι τὸν σταυροφόρον, προσδεξάμενος καθάρι-
σον, τῶν προτέρων πταισμάτων με Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Τῆς Εὐας τὴν ἀράν Ἀγνή διέλυσας, τεκοῦσα τὸν πᾶσι
τὴν εὐλογίαν, ἀδαπάνητον ιηγάσαντα, τὸν Σωτῆρα
τοῦ κόσμου Μητροπάρθενε.

Κάθισμα Ἦχος Δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε...

Οἱ θέλοντες ἔρχεσθαι, φησὶν ὀπίσω μου, προθύμως
ἀρνήσασθε τὰς κοσμικὰς ἀφορμὰς, γονεῖς τοὺς γεν-
νήσαντας, τέκνα τε καὶ γυναῖκας ἀδελφούς τε καὶ φί-
λους, χρήματα καὶ οἰκίας, συγγενεῖς τε καὶ δούλους,
καὶ δέξασθε ἀξίωμα τῶν Ἀποστόλων μου.

ὠδὴ Δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε...

Ἐπιστρέφοντα δέξαι με, Λόγε Θεοῦ, τὸν Ἄσωτον
ὡς πάλαι, καὶ ὡς τὸν Τελώνην, μόνε Φιλάνθρωπε.

Λυτρωτὴς ἡμῶν γέγονας, διὰ Σταυροῦ τὸν κόσμον
ἀγοράσας· διὸ Σοὶ προσπίπτω, ρυσαί με Δέσποτα.

Ὁ ἐγεῖρας τὸν Λάζαρρον, ἐκ τῶν νεκρῶν κάμει τὸν
νεκρωθέντα, ἀμαρτίας κέντρῳ, ζώωσον Δέσποτα.

Σημειωθέντα χάριτι, καὶ φωτισμῷ τῆς Σῆς Θεογνω-
σίας, λογικῆς Σου ποιμένης, δεῖξόν με πρόβατον.

Θεοτοκίον

Εὐλογημένη πάναγνε, Μητὲρ Θεοῦ, τῇ σῇ με προσ-
τάσι καὶ τῇ Θεῇ σκέπῃ, φρούρησον Δέσποινα.

ὠδὴ Ε΄. Ὁ τοῦ φωτός χορηγός...

Ὑπακοῇ Σου Χριστέ, τὴν ἡμετέραν ὡς Θεός ἐλυσας,
παρακοήν, καὶ τῆς Βασιλείας, τὴν εἰσοδὸν ἡμῖν, διὰ
μετανοίας, καὶ πίστεως ἔδειξας.

Διατελέσαντα, ἐν ἀμελείᾳ τὴν ζωὴν βλέπων με, τῇ
προσοχῇ τῆς ἐπιμελείας, ἐπίστησον Χριστέ, τῆς δι-
καιοσύνης ἐνδύσας με θώρακα.

Ὁ διὰ πίστεως, παλιντοκίας τε λουτροῦ πλύνας με,
προγονικῆς ἀρᾶς, νῦν δακρύων ἀπόπλυνον πηγαίς,
καταρρυπωθέντα δεινοῖς παραπτώμασι.

Κατακαμπτόμενον, καὶ νενευκότα με πρὸς γῆν Δέ-
σποτα, τῷ ἐπαχθεῖ, καὶ θανατηφόρῳ πταισμάτων φορ-
τίῳ, τῇ Σῇ ζωηφόρῳ χειρὶ ἐπανόρθωσον.

Θεοτοκίον

Ἰσος ὑπάρχων Πατρί, κατὰ τὴν ἀναρχὸν μορφήν γέγο-
νας ἴσος ἡμῖν, ἐξ ἀπειρογάμου γενόμενος Μητρός·
Ἦς ταῖς ἱκεσίαις Θεάνθρωπε σῶσόν με.

ὠδὴ ΣΤ΄. Ἐν ἀθύρσῃ πταισμάτων...

Μὴ παρίδης τό πλάσμα Σου Δέσποτα· ἀλλὰ τοῦ
Σταυροῦ Σου τῇ χάριτι σῶσόν με, καὶ τῷ τιμίῳ Αἵματι, ὃ
ἐκ Θεῆας πλευρᾶς Σου ἐκένωσας.

Ὡς μὴ ὄντα τό πρότερον ἐπλάσας οὕτως ἀπολύμε-
νον ταῖς ἀμαρτίαις μου, ἀναζητήσας σῶσόν με, ὡς ποι-
μὴν ἀγαθὸς τε καὶ εὐσπλαγχνός.

Μακαρίων ἐλπίδων μεθέξειν με, τῶν ἀποκειμένων
πᾶσι τοῖς ἀξίοις Σου, ὧν τὴν ζωὴν μιμήσασθαι, κατα-
ξίωσον μόνε Φιλάνθρωπε.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΧΡΑΝΤΟΥ ΜΕΓΑΡΩΝ

Οἱ εὐσεβεῖς προσκυνηταὶ ἔξω τοῦ ναοῦ παρακολουθοῦν τὴν Ἱερὰν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνος.

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου πανηγυρίζει ἡ ὡς ἄνω Ἱερά Μονὴ τὴν ἐορτὴν τοῦ Γενεθλίου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἡ ἐφετεινὴ ἐορτὴ ὑπῆρξε ἀπὸ πλευρᾶς πληρότητος ὁλοκληρωμένη καὶ μαζί μέ τό νόημα τῆς ἐορτῆς ἀπέδωσε καί τό νόημα τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος μας, ὅτι δηλαδή πανηγυρίζει κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πατέρων καί ὄχι τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἐκφράζει καί κάθε ἐορτὴ τῆς Ἐκκλησίας μας πού ἀνυποχώρητα ἐπὶ 67 ἔτη ἐπιτελεῖ ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ λαμπρότης τῆς πανηγύρεως ἔδινε τό νόημα τοῦ θερμοῦ ζήλου γιά τό κύρηγμα ὅτι ΣΗΜΕΡΑ ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία ἔχει θεσπίσει τόν ἐορτασμόν καί συνεορτάζει μέ τὴν θριαμβεύουσαν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν. Ὁ στολισμός μέ σμίρτα, δάφνες ἄνθη καί πλῆθος σημαίων ἔξω καί ἐνδον τοῦ ναοῦ, οἱ κωδωνοκρουσίαι καί οἱ καλλιφωνίαι τῶν καλογραιῶν ἀπὸ βραδύς εἰς τόν ἐσπερινόν καί τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ἀπὸ τοὺς χορούς τῶν ἱερουργῶν καί τῶν ἱεροψαλτῶν ἐν συνδυασμῷ μέ τό ἀρχιτεκτονικόν κάλλος τοῦ κατὰ φωτος ναοῦ καί τὴν ὡραίαν ἀγιογράφησιν καθὼς καί μέ τό πλῆθος τῶν προσκυνητῶν, προκαλοῦσαν ρίγη συγκινήσεως καί ἔδιναν τὴν ὄψιν οὐρανοῦ μυσταγωγ-

γίας πρὸς δόξαν Θεοῦ καί τῆς Παναγίας μας.

Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησαν πλείας Ἀρχιερέων, Ἱερέων καὶ χορὸς ἱεροψαλτῶν προεξάρχοντος τοῦ χοράρχου κ. Ἀθανασίου Παῖθανᾶ.

Ἐκ τῆς πολιτικῆς Ἀρχῆς παρέστησαν οἱ ἀξιότιμοι κ.κ., ὁ Νομάρχης Δυτ. Ἀττικῆς, ὁ βουλευτὴς κ. Θ. Κατοϊκῆς, οἱ δήμαρχοι Μεγάρων καί Βιλλίων, ὁμιλος ἱατρικὸς καί δικηγορικὸς καί ὁ νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαγνησίας κ. Μάξιμος ὁ δὲ Μακάριος Ἀρχιεπίσκοπος ἐν βραχυλογία ἐκλείσει τὴν ἐορτὴν εἰς τό τέλος μέ λόγους εὐχαριστίας πρὸς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, τοὺς ἀξιότιμους ἐκκλησιαστικούς καί πολιτικούς παράγοντας καί τὸν εὐσεβῆ λαόν πού ἐτίμησαν τόσον προθύμως τὴν πανήγυριν εὐχηθεῖς ὅπως ἡ ἐορταζομένη Θεομήτωρ περισκέπη καί διαφυλάττῃ τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην τῆς. Ἐν συνεχείᾳ παρετέθη τράπεζα κατὰ τὰ μοναστηριακά δεδομένα εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησεν ὅλον τό πλῆθος τῶν πανηγυριστῶν.

Εἴθε ἡ Πανάχραντος τοιαύτας ἐορτάς ν' ἀξιώνει εἰς τό διηκεκές εὐφραίνουσα κατὰ ψυχὴν καί σῶμα τοὺς ὑμνητάς τῆς.

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

(ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὰς προκλήσεις τοῦ κ. Αὐξεντίου)

«Ὅπου γάρ ἐν ὑμῖν ζῆλος καὶ ἔρις καὶ διχοστασίαι οὐχὶ σαρκικοὶ ἐστέ καὶ κατὰ ἄνθρωπον περιπατεῖτε;» (Κορινθ. Γ. 3).

Εἰς τὴν παράταξιν Αὐξεντίου ἐδώσαμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκφραστῇ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν «ὀρθόδοξον πορείαν τῆς» (!) καὶ διὰ τὰς περὶ ἡμῶν ἐντυπώσεις αὐτῆς. Θὰ ἐπίστευε δὲ κάθε προσήλυτος καί κάθε ξένος τῆς ὑποθέσεως ὅτι ὁ ἡγέτης τῶν ὁδηγεῖ ἀφαλῶς τὸν ἀποδεκατισθέντα λαόν τοῦ Κυρίου εἰς νομάς σωτηρίους ὡς τὸν ἐκλεκτὸν λαόν τοῦ Ἰσραὴλ!

Περίεργον ὅμως τό πρᾶγμα, διότι ἐνῶ ὁ λόγος περισσεύει εἰς ὀρθοδοξοφάνειαν τὰ ἔργα τό ἀντίθετον μαρτυροῦν. Ἐμεῖς θὰ σταθῶμεν εἰς τό πρῶτον καὶ δέν θὰ ἀνασύρωμεν αὐτὴν τὴν πτυχὴν πού ἐστάθη ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀποσκιρτήσεώς του.

Θὰ ἴδωμεν ἡ «ὀρθοτόμησις» του εἰς ποῖα θεμέλια στηρίζεται καὶ ποίους σκοποὺς ἐπιδιώκει....

Ἡ ἐπικεφαλὴς «Αἰδώς Ἀργεῖου» ἐτέθη ὑφ' ἡμῶν διὰ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» ὡς πάνυ ἀρμοδίᾳ ἀπάντησις λόγῳ παντελοῦς ἐλλείψεως αἰδοῦς ἐκ τῆς διαστρεβλώσεως καὶ παραποιήσεως τῶν ἡμετέρων φράσεων πρὸς δημιουργίαν ἐντυπώσεων δυσμενῶν, πρόκλησιν δηλαδή κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος

ἡμῶν. Ἀναφέρονται δὲ εἰς τὸν Αὐξεντιανόν «Φάρων τῆς Ὀρθοδοξίας» αἱ «ἀπαραίτητοι προϋποθέσεις» προκειμένου νὰ γίνῃ τις μέλος τῆς «ἀκραιφνοῦς ὀρθοδόξου Αὐξεντιανῆς Ἐκκλησίας», ὡς ἀκολουθῶς:

α) Παῦσις μεταδόσεως εἰς Νεοημερολογίτας τῶν μυστηρίων καί β) «ἄρσις ἀντορθοδόξου διακηρύξεως ὑφ' ἡμῶν ὅτι, οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων καί τὰ μέλη τοῦ αἰρετικοῦ Π.Σ.Ε. ἀποτελοῦν φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας»!!

Ὅντως, οὔτε ἴχνος αἰδοῦς καὶ ἀξιοπρεπείας!! «Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ αὐτῶν» ἐμῶρνε τοὺς ἐφευρέτας αὐτῆς ὡς κατωτέρω φαίνεται. Καὶ διὰ μὲν τό α) Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως. Ἀλλὰ ποῖα ἀποδεικτικά δύναται νὰ φέρῃ ὁ γράφων ὅτι οἱ ἱερεῖς τοῦ πειθαρχοῦν εἰς τοῦτο; Ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι τό ἀντίθετον συμβαίνει καὶ μάλιστα καί εἰς «Ἀρχιερεῖς» του, διότι ἐπὶ παραδείγματι ὁ «Ἅγιος Κεφαλληνίας» εἰς παλαιότερον χρόνον ὅτε ἐπισκεπτόμεθα τό Ἰουχαστήριόν του ἀνεμποδίστως μετέδιδε τὴν θεῖαν κοινωνίαν εἰς νεοημερολογίτας δεδομένου ὅτι δέν ὑπῆρχαν παλαιοημερολογίται εἰς Κεφαλληνίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπόθεσιν καί τὸν παρετηρήσαμεν.

“Ὡς τακτοποίησιν λοιπόν πρωτίστως τὰ τοῦ οἴκου τοῦ ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός. Διὰ τὸ θ’) δὲ τί νὰ εἴπωμεν; Ἐξιστάμεθα διὰ τὴν πανουργίαν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὖθις τὸ ἐρώτημα. «Ποῦ καὶ πότε ἡ ταπεινότης ἡμῶν ἔκανε τοιαύτην δυσεβὴ διακήρυξιν; Ναί! Ποῦ καὶ πότε; Διότι εἰς τὴν ἐξέδραν τοῦ Πειραιῶς κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων πράγματι ἀπηυθύναμεν χαιρετισμόν, πρὸς τὰ μεθ’ ἡμῶν συνεορτάζοντα φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ’ εἰς ποῖον σημεῖον ἀνεφέρθημεν διὰ τὰ πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα καὶ τὸ αἵρετικόν Π.Σ.Ε.; Εἰς τὴν παράθεσιν τῶν ὑφ’ ἡμῶν λεχθέντων ποῦ εὐρίσκονται τοποθετημένα τὰ ἀνωτέρω;

Ἡμεῖς ἀπηυθύναμεν χαιρετισμόν πρὸς τοὺς συνεορτάζοντας μεθ’ ἡμῶν τὴν μεγάλην ἐορτὴν, τοὺς ὁποίους πράγματι καὶ φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἀπεκαλέσαμεν. Ποιοὶ ὅμως οὗτοι; ἀσφαλῶς ὄχι τὰ Πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα, (λέξεις ἰδικές σας) τὰ ὁποῖα οὐδόλως ἐορτάζουν σήμερον ἀλλὰ πρὸ 13 ἡμερῶν ἐώρτασαν Θεοφάνεια, παρεκτός τοῦ Ἱεροσολύμων. Τὰ ἄλλα πρεσβυγενῆ εἶναι νεοημερολογητικά. Ὅμως, τὸ νόημα τῶν λόγων δὲν ἦτο οὔτε περὶ Πατριαρχείων οὔτε περὶ Π.Σ.Ε.

Ἐάν ὁ δικολαθισμός τῶν ἀρθογράφων τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου δημοσιεύματος τοῦ Αὐξεντιανοῦ ἐντύπου ἐπιθυμῇ στρεψοδικοπανουργικῶς ὅπως ὁποῖτε νὰ περιπλέξῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ μέ ἄλλας ὑποθέσεις ἀσχετοὺς πρὸς τὸν χαιρετισμόν ἡμῶν συγκολῶν τὰ ἀσχετα καὶ ἑτερογενῆ διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὸ ποθητὸν κατασκευάσμα, τὴν ποθητὴν δηλαδὴ «διακήρυξιν», θ’ ἀπαντήσωμεν ἀναλυτικῶς διὰ ν’ ἀποδείξωμεν ὅτι οὐδόλως ὑποκρύπτεται δόλος εἰς τὰς περὶ πίστεως πεποιθήσεις μας ἀλλ’ εἴμεθα χάριτι Θεοῦ διαιυγείς καὶ κρυστάλλινοι καὶ ἡ «ὀρθοδοξία δὲν παίζει διακοσμητικὸν ρόλον» δι’ ἡμᾶς (ἰδικές σας λέξεις) ἀλλ’ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ἀλήθειαν παιδιόθεν καὶ οὐδέποτε ἐπροδώσαμεν τὰ ἱδανικά τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας.

Ὁ λόγος λοιπόν ἐστρέφεται πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ γῆς ἀληθεῖς ὀρθοδόξους ἀδελφούς καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν ἀγῶνα τῶν ΓΟΧ καὶ ποτὲ πρὸς δυσεβεῖς αἵρετικούς τοῦ Π.Σ.Ε., διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἦτο τραγελαφικόν νὰ ἐορτάζαμεν μὲν μετὰ τῶν τιμίων ἀγωνιστῶν ΓΟΧ Θεοφάνεια πατροπαραδότως καὶ νὰ φρονοῦμεν τὰ τῶν ἀλλοτρίων τῆς πίστεως. Νά κηρύσσωμεν δηλ. ὀρθοδοξίαν καὶ νὰ ὑπονοοῦμεν κακοδοξίαν καὶ αἵρεσιν ἀνακόλουθοι καὶ ἀσυνεπεῖς πρὸς ἑαυτοὺς.

Τοιοῦτος χαρακτηρισμός μᾶλλον εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ κ. Αὐξεντίου προσιδιάζει, ὥς παρακατιῶν θ’ ἀποδείξῃ ὁ λόγος.

Εἶναι ὅμως πολὺ λυπηρόν ὅτι τεχνεύεσθε συκοφαντίας προκειμένου νὰ στηρίξετε κατηγορίαν καὶ ἀνατρέχετε εἰς τὸ ἀπώτερον παρελθόν ἀναμοχλεύοντες καταστάσεις ποῦ σεῖς ἐδημιουργήσατε καὶ μετεδώσα-

τε εἰς τὸν μακαρίτην π. Νικόλαον Λιαπίδη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δανίζεσθε πάλιν τὰ ἰδικὰ σας διὰ νὰ ἀποδείξετε τὸ ἀνύπαρκτον, ἐπικαλούμενοι μάλιστα καὶ τὴν βεβαίωσιν πρώην συνεργατῶν καὶ συνεπισκόπων ἡμῶν, τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν κατονομάζετε διότι γνωρίζετε ὅτι οὐδεὶς τοιοῦτος ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς τῶν λεγομένων σας.

Σὰς πληροφορῶ λοιπόν ὅπως εἰς τὸ παρελθόν καὶ πάλιν ὅτι οὔτε προηγιασμένην νεοημερολογίτου κληρικοῦ ἱεροῦργησα ποτὲ εἰς Ἱεροσόλυμα οὔτε ὁ ἀναφερόμενος νεοημερολογίτης Ἀρχιερεὺς ἐχοροστάτησε εἰς αὐτὴν καὶ καλῶς θὰ ἐπράτετε νὰ μὴ ἀναφέρετε τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ εὐρισκομένου ὡς ἀνωτέρω κληρικοῦ Λιαπίδη, τὸν ὁποῖον ἐγὼ συγχωρῶ δι’ ὅσα κατ’ ἐμοῦ ἐξήμεσε σκοπίμως, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπῆρξε ἰδικός μου ἱερεὺς εἰς Σέρρας ἐκτιμῶν καὶ σεβόμενός με, καὶ μηδέποτε ἀναφερθεὶς εἰς τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας.

Ἄλλ’ ἄς ἀκολουθήσωμεν τὴν τάξιν τοῦ «Φάρου τῆς Ὁρθοδοξίας» διὰ νὰ ἐξαντλήσωμεν τὰ ἐπιχειρήματά σας.

Γράφετε: «Τυχόν ἐπιστροφή ἀποσχεσθέντων κληρικῶν στοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας (!) προϋποθέτει δύο τινά...»

Δηλαδή, τὸ Αὐξεντιανόν σχίσμα εἶναι ἡ Ἐκκλησία!.... Ἀληθῶς, οὔτε τὸ παπικόν πρωτεῖον δὲν θ’ ἀπετόλμα τοιαύτην πρόκλησιν. Τί νὰ εἴπῃ κανεὶς; Ὁδυνηρόν διὰ τὴν μαρτυρικὴν μας Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία ἐδέχθη τόσας πληγὰς ἀλλὰ καὶ τὴν μάχαιραν τῆς διχοτομήσεως ὑπὸ τοῦ ἐμπεπιστευμένου τοῦς οἵακας αὐτῆς;

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο συμπληροῦμεν τὸ περὶ τοῦ χαιρετισμοῦ μας πρὸς τὴν Σωνίτιδα Ἐκκλησίαν ἀπαντήσαντες ἀνωτέρω περὶ «τῶν δύο τινῶν».

Ναὶ ἀγαπητοί! Οὔτε πρὸς αἵρετικούς οὔτε πρὸς νεοημερολογίτας ἐστρέψαμεν τὸν λόγον!

Ἐχαιρετίσαμεν τὸ γεγονός, πρόσφατον τότε τῆς ἀποδοκιμασίας τοῦ Π.Σ.Ε. ὑπὸ τοῦ Ἱεροσολύμων καὶ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς ἀντιπροσωπείας του ἐξ’ αὐτοῦ, ὡς αἵρετικοῦ καὶ ἐπιζημίου, καθὼς καὶ τῆς διακήρυξεως ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν ἡ ἀκολουθούμενη γραμμὴ ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διό καὶ ἀποδοκιμάζει τὴν στάσιν των καὶ τὰς συζητήσεις των. Τοῦτο ἦτο τὸ νόημα τοῦ ἡμετέρου χαιρετισμοῦ καὶ ὄχι ἕτερον.

Εἶναι ὅμως πολὺ λυπηρόν τὸ γεγονός ὅτι χρησιμοποιοῖτε μετὰ τόσης προχείρου σπουδῆς ἀκόμη καὶ σχόλια τῆς παρασυναγωγῆς τῶν θνητοψύχων αἵρετικῶν, τῶν ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου γνωστῶν Θεσσαλονικαίων, καθὼς καὶ ἄλλων δημοσιευμάτων τῆς ἐφημερίδος «Στόχος» ἀσχετῶν πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἰδεολογίαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Ναί άσχετών! Διότι όσα άνέγραψε ή «Φωνή τής Όρθοδοξίας» καί έδημοσίευσε ό «Στόχος» διά τά όποία ή γραφή τών συντακτών του «Φάρου τής Όρθοδοξίας» μέ συλλαμβάνει άμελέτητον» (!) (Εύχαριστώ διά την κριτικήν), ταύτα δέν έγράφησαν υπό τής Ί. Συνόδου ήμών ούτε άπηχοΰν τό φρόνημα αύτης ως ξένα καί άλλότρια, άπαρατηρήτως δέ καταχωρηθέντα εις τό όργανον τής Έκκλησίας μας υπό του συντάκτου αυτού, τά όποία άποκηρύσσομεν καί αποβάλλομεν.

Ταύτα περί ήμών.

Ήλθεν όμως καί ή στιγμή τής αποκαλύψεως του κ. Αϋξέντιου διά νά γνωσθή, ως προείπωμεν άνωτέρω ή προσιδιάζουσα μομφή του χαιρετισμού εις ποιον άλλως άνήκει, όχι μέ παραποΐσιν καί τέχνην δολίαν άλλα μέ σαφήνειαν διά να γίνη εύκόλως κατανοητή καί υπό τών άπλουστερών.

Δέν διεμαρτυρήθημεν εις την εποχήν εκείνην καί αφήσαμεν άπαρατήρητον τόν λόγον σας άγαπητέ ήμιν κ. Αϋξέντιε ίνα μή προκαλέσωμεν σάλον καί σκάνδαλον εις τούς άσθενείς άδελφούς μας.

Τώρα όμως ότε χρήζει αποκαλύψεως ό λόγος διά τό δίκαιον, σας άπευθύνομεν την έρώτησιν: Μήπως ένθυμείσθε τά θεοφάνεια του έτους 1969 καί τόν Λόγον σας επί τής εξέδρας; Έάν όχι θά σας τόν υπενθυμίσωμεν ήμείς. Ανασύρατε έκ του Άρχείου σας την «Φωνήν τής Όρθοδοξίας» άρθ. φύλ. 557-558 Έτος ΚΑ΄ 15 Ιανουαρίου 1969 διά νά έπαναφέρετε εις την μνήμη σας προς ποιον άπηυθύνατε ΑΔΕΛΦΙΚΟΝ χαιρετισμόν εύσεβάστως καί, τότε κρίνατε την έμην ταπεινότητα καθ' όν τρόπον έμηχανεύθητε. Παραθέτομεν αύτούσιον περικοπήν έκ του λόγου σας εις την σελίδα 10 του άνωτέρω περιοδικού τής Έκκλησίας μας.

...«Η σκέψις ήμών έν τέλει αύτήν την στιγμήν, ότε τό Μυστήριον τής Αγίας Τριάδος άπεκαλύφθη, ύπταται ΕΥΣΕΒΑΣΤΩΣ πλησίον του ΚΥΡΙΑΡΧΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ τής πόλεως ταύτης, προς όν ΑΠΕΥΘΥΝΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΙΚΟΥΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ ΗΜΩΝ (!!!) (Τά κεφαλαία ιδικά μας καί τά θαυμαστικά)

Χρειάζονται σχόλια; Χρειάζεται έδω άραγε τό γαρνίρισμα τών Πρεσβυγενών Πατριαρχείων καί του Π.Σ.Ε.;

Ποιον Μητροπολίτην έθεωρείτε κυρίαρχόν σας προς όν άπευθύνεσθε; μήπως τόν παραπλησίον σας, δηλαδή τόν Μητροπολίτην τής Έκκλησίας μας κ. Γερρόντιον; Άλλά προς αύτόν δέν χρειάζεται νά «ΐπταται εύσεβάστως ή σκέψις σας» διότι τόν συλλαμβάνουν οί όφθαλμοί σας ως παραστεκούμενον. Άρα περιεφρονήσατε τούτον διά νά χαιρετίσετε ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΗΝ ως ΑΔΕΛΦΟΝ ΣΑΣ γνήσιον καί ΕΥΣΕΒΑΣΤΩΣ! Εϋγε!

Λοιπόν τί λέγετε; «Χρειάζονται περισσότερα από τά ελληνικά του Δημοτικού γιά νά καταλάβη κανείς μέσα από αύτά τά δημοσιεύματα ότι ή Όρθοδοξία γιά ΜΕ-

ΡΙΚΟΥΣ παίξει μόνο διακοσμητικό ρόλο;» (φράσεις ιδικές σας πού σας τίς έπιστρέφουμε). Σας έπιστρέφεται δέ συμπληρωματικώς καί ή άλλη φράσις σας. «Λοιπόν ό τίτλος άς πάει εκεί πού του άνήκει, ΑΙΔΩΣ ΑΡΓΕΙΟΙ!»! Θά άπαντήσετε πάλιν ότι σας ύβρίζομεν; Όχι! Δέν έχομεν τοιαύτας προθέσεις καί δέν θά έδίδαμεν καν άπάντησιν εάν δέν έθιγόμεθα εις τό καιριον θέμα τής πίστewς. Σεις ώρύξατε τόν λάκκον εις τόν όποιον πίπτετε. Ήμείς λυπούμεθα διότι ποτέ δέν σας έπροκαλέσαμεν αναμένοντες έν πόνω την έπιστροφήν σας, αλλά σεις έμηχανεύθητε τοιούτους άπρεπείς τρόπους διά νά ματαιώσετε τό έργον τής έπιτροπής πού έκινήθη άξιεπαίνως διά την κατά Θεόν συνειδητήν επάνοδόν σας προς θεραπείαν του σχίσματος πού παγιώνετε μέ τάς Άρχιερατικές χειροτονίας σας εις βάρος τής δυσμοίρου Έκκλησίας μας καί τής αθανάτου ψυχής σας.

Αύτός υπήρξε καί ό λόγος τής έπικεφαλίδος του παρόντος έκ τής προς Κορινθίους έπιστολής του Άποστόλου Παύλου, διότι αί καθ' ήμών καί τής Έκκλησίας μας ένέργειαι καί εκφράσεις σας εύρίσκουν την έφαρμογή αύτης πλήρως.

Μας αποκαλείται μοιχειπιβάτην, λυκοποιμένα καί άλλα διακοσμητικά επίθετα χωρίς ποτέ ήμείς τοιαύτας προσωπικές ή καί παρομοίας βαρείας φράσεις νά μεταχειρισθώμεν ποτέ δι' ύμάς. Σας συγχωρούμε καί σας εύχόμεθα τόν θεϊον φωτισμόν προς τό συμφέρον τής μαρτυρικής Έκκλησίας μας.

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

